

1927 m.

Nr. 6

Liepos mėnesio intencija.

Šv. Tėvo paskirta ir palaiminta.

**Kad šv. Evangelija pasiektų
stabmeldžių minias!**

V. Jėzaus Vietininkai yra labai susirūpinę Kristaus karalystės plėtimu visame pasaulyje. Dabartinis šv. Tėvas Pijus XI yra paskelbęs Jėzų Kristų viso pasaulio Karaliumi ir Valdovu. Pop. Leonas XIII jau 1899 m. visas pasaulio šalis paaukojo Saldžiausiai Širdžiai. Bet ar tuo paskelbimu ar paaukojimu viskas baigiasi? Oi ne! Dabar kaip tik ateina laikas, kada Viešpats Jėzus, būdamas visų pasaulio tautų Karaliumi turi ypatingos teisės įsiviešpatauti visose pasaulio šeimynose ir visų žmonių širdyse. Išganytojas turi tapti visų širdžių Karalium! Ir ne tik šv. Tėvas, bet mes visi galime ir turime stengtis, kad toji Dievo karalystė žemėje įvyktų! O šis darbas nėra lengvas.

Del ko? Mat Jėzus negali būti tų širdžių Karalium, kurios Jo nenori arba Jo nepripažįsta. Žiūrėkim, žydai nenorėjo Kristaus Karaliaus, net šaukė, sakydami: „Šalin su juo! Mes neturime (geriau pasakius, nenorime!) kito karaliaus, tiktai ciesorių!“ (Jo. 19, 15.), o dabar ar Kristus yra jų Karalium? Ne! Nes jie nenorėjo. Panašiai ir su mumis gali būti. Jei norime, kad Kristus būtų mūsų Karalium, — gerai! Jis su mielu noru paims į savo ypatingą globą. Ir Jam didesnio džiaugsmo niekas negal duoti, kaip „būti su žmonių vaikais“ (Prov. 8, 31). Bet jeigu ir mes Jį atstumiame nuo savęs, tąsyk jau mes patys esame kalti! Taip yra ir su visu pasauliu. Visuose kraštuose, kurie tik įsileidžia Viešpaties Jėzaus mokslą, tuojau visa atsimaino, rodos, visų akys atsidaro ir širdis pradeda smarkiau plakti, ir patsai gyvenimas nebėra jau toks baisus nes jie žino, jog dar yra tokia Širdis, kuri juos labai myli ir gelbsti nuo pavojų.

Stabmeldžių šalių misijonieriai nekartą papasakoja, ką daro žmonės iš džiaugsmo, kada jie sužino apie katalikų tikėjimą. Nesuprasdami ar gali taip Dievas nusileisti arti žmonių, kad taptų jų kasdieniniu maistu šv. Eucharistijos Sakramente, iš pradžių jie net nedrįsta prisitrinti iš didelės pagarbos prie Dievo stalo.

Šalys be Kristaus.

Bet nelaimė! Dar ne visiems žmoneliams tenka džiaugtis brangaus Išganytojo atėjimu. Jau antras tūkstantis metų baigiasi po Kristaus užgimimo, bet milijonai žmonių dar nieko negirdėję ir vis laukia, kada pasiredys pasaulio Išgelbėtojas.

Tėvas Hofman'as S. J. (Tokio Universiteto Rektorius)*) pasakoja, kaip jam kartą tekę vienoj stabmeldžių šventykloj Japonijoje laikyti paskaitą apie V. Jėzų. Po paskaitos daugelis jo klausytojų prisipažino, jog tasai Tėvas tikrai atspėjęs jų mintis, nes iš tiesų jie visuomet manydavę, kad turi kas nors ateiti į pasaulį, kurį vadinsime pasaulio Išganytoju.

O dabar pažiūrėkime, kiek tokių žmonių ištroškę laukia, kada jų ausis pradžiugins linksma naujiena, kuri jau mus džiugina re vieną dieną, ir visą mūsų Tėvynę jau ne vieną šimtą metų. Šv. Evangelijos balsą vos teisgirdo tik šešta dalis pasaulio! O kitos penkios dalys beveik dar nieko nežino apie Pasaulio Atpirkėją ir Karalį!

Ar tai gali būti! Jubilėjaus metais (1925) buvo paskelbta pasaulio misijų paroda ir suplankė iš visų kraštų žinios. Žinoma, tos žinios yra labai gražios ir katalikų skaičius taip žymiai auga, kad kasmet prieauglis ne tūkstančiais, bet šimtais tūkstančių didėja, kad net vienas jaunikaitis, turįs norą ateity būt misijonierium, sušukęs: „Kaip gaila, kad iki aš išėsiu mokslus ir tapsiu misijonierium, jau visi stabmeldžiai bus apkrikštyti!“ Bet tegu nenusigąsta jaunikaitis: užteks jam ir dar šimtams, o net tūkstančiams ir šimtams tūkstančių misijonierių. „Plūtiš, tiesa, didelė, bet darbininkų — mažą“ (Luk. 10, 2).

Taigi pažiūrėkim kokia yra toji Viešpaties piūtis, o paskui suskaičiuosim, kiek darbininkų — misijonierių. Tuo tikslu buvo 1925 metais T. Bernardo Arens'o S. J.***) išleista labai platus veikalas, apimęs virš

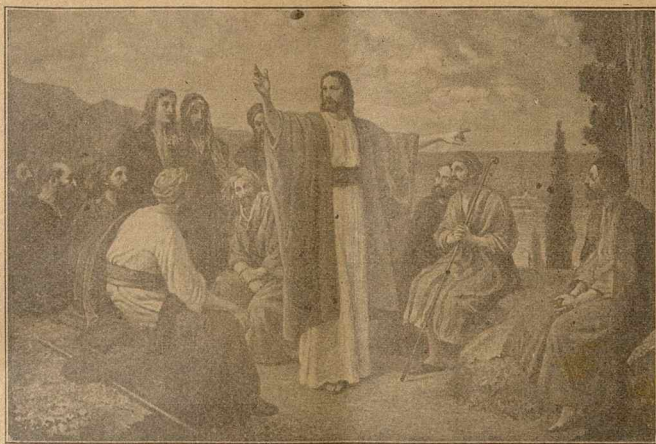
*) Žiūr. „Žvaigždės“ Nr. 3, psl. 76 1926 m.

**) „Handbuch der Katholischen Missionen“ B. Arens S. J. — zweite Aufl. Herderi. Fr.

500 psl., kuriame yra paduodamos smulkiausios žinios apie kat. misionijas stambeldžių kraštuose. Sulig paskutiniaisiais 1925 m. daviniais, štai kaip dabar atrodo mūsų pasaulis.

Visam pasaulyje gyvena 1765 milijonų žmonių. Tikėjimų žvilgsniu jie šitaip skirstosi:

Katalikų:	Protestantų:	Graikų-ortodoksų:	Budistų:	Mahometonų:	Bramistų:	Kitų tikybų:
300 mil.	230 mil.	140 mil.	490 mil.	250 mil.	240 mil.	115 mil.
17 ^o / _o	13 ^o / _o	8 ^o / _o	28 ^o / _o	14 ^o / _o	13 ^o / _o	7 ^o / _o
38 ^o / _o Krikščionių			62 ^o / _o Nekrikščionių.			

Išganytojas siunčia apaštalus.

Iš to mes jau aiškiausiai matome, kiek (62%) dar žmonių visiškai negirdėję apie Kristų, o iš girdėjusių tik 17% t. y. 17 žmonių iš šimto pažįsta tikrąjį Evangelijos mokslą, priklausydami šv. Katalikų Bažnyčiai, kuri tik viena per 20 amžių rymo nepajudinama ant šv. Petro uolos. O kiti 21% krikščionių pasaulyje, nors ir išpažįsta pasaulio Išganytoją Kristų, bet Liuterio, Focijaus, arba kitose klaidose paskendę vargsta.

O vis dėlto sykių juk turi ateiti toks laikas, kada „bus viena avija ir vienas ganytojas“ (Jo. 10, 16), nes „dangus ir žemė praeis, o Kristaus žodžiai nepraeis“ (Luk. 21, 33). Taigi ir Kristaus Karalystė žemėje turės įvykti!

Ir mums dabar gali būtī tiktai vienas klausimas, kaip ir kada pasieks katalikų tikėjimas tolimuosius stabmeldžių kraštus. Kitaip negali, jeigu nebus paskelbta Evangelija visam pasauliui. Štai ką rašo didis stabmeldžių apaštalas šv. Povilas: „Tikėjimas iš girdėjimo, o girdėjimas per Kristaus žodį“ (Rom. 10, 17).

Šalys be darbininkų.

Jeigu tikėjimas iš girdėjimo, tai turi būt ir žmonių, kurie tą tikėjimą skelbtų. O ar daug turime stabmeldžių šalyse misijonierių? Kraštuose, kur jau misijos pradėtos, o baisybės kliūčių dar iš visų pusių grėsia, kiekvienam kunigui bendrai ėmus tenka virš 1 tūkstančio sielų aprūpinti. Bet kartais ir po keliolika tūkstančių didžiausiame tolume, kur sunkiausios kelionės reikia atlikti ir nevalgius iš vienos vietos į kitą keliauti, kad nors šv. Mišias atlaikius. Iš tikro kaip mes laimingi esame turėdami netoli bažnytėlę ir tik gaila, kad ne dažnai į ją einame! Paskutiniame teisme stabmeldžiai žmoneliai dar galės pasiteisinti, bet kaip mes pasiteisinsime?

Pažiūrėkim, kiek kunigų turi misijų šalys (čia nekalbama apie tas šalis, kur misijos nepradėta):

Šalys	Viso gyventojų	Tarp jų katalikų	Katalikų kunigų
Afrika.	140.000 000	3.000.000	2.000
Indija.	350.000.000	3.000.000	3.000
Kynai.	400.000.000	2.500.000	3.000
Japonija.	50.000.000	80 000	800

Į šią lentelę p. žiūrėjus, tikrai reikia su Dieviškuoju išganytoju sušukti: „Plūties didelė, darbininkų gi maža. Taigi prašykite plūties Viešpatį atsiųsti darbininkų į savo plūtį“ (Luk. 10, 2).

Bet ir ten esantiems darbininkams didžiausias stato kliūtis. Afrikoj islamo tikėjimo kunigai laiko žmones didžiausioj tamsybėj ir bauginė juos baugina, kad tik jie neįsileistų katalikų kunigo. Indijoj ir Kynuose jau girdite, kokia neapykanta sukelta prieš Bažnyčią ir grėsia pavojus visiško išvaymo misijonierių. Dieve saugok! Nes kada tie 400.000.000 vėl išgirstų Dievo žodį! Mahometonai irgi norėjo (1924—1925) paskelbti katalikams „šventą karą“. Japonijoj taip pat neramu,

Išvada.

Ką daryti kad tie milijonai žmonių išvystų šviesą. Aišku, kad turime prisidėti. Bet kuo? Visų pirma — malda. Čia Viešpaties paties prašymas ir įsakymas mus ragina melstis: „Prašykite Viešpaties, kad siųstų savo darbininkų“. Nuo šios pareigos mes negalime atsisakyti, nes tai būtų paties Viešpaties Jėzaus balso nepaisymas. Neškime į tą didelį „Maldos Apaštalavimo“ išdą visus mūsų vargus, rūpesčius, nepasisekimus. Tegu Saldžiausioji Jėzaus Širdis per šį mėnesį visa tai sunaudoja katalikų misijoms! Be to prisidėkime darbu. Kokiu? Rink-

dami nuo laiškų pašto ženklus, nuo saldinių sidabrinus popierėlius, senus popierinius pinigus, kiek išgaiėdami ir gyvais pinigais ši tą paaukodami. Čia rodos maži dalykėliai, bet jau už juos daug pastatyta bažnyčių, prieglaudų, ligoninių ir kitų gerų įstaigų stabmeldžių kraštuose. Bet ypač prašykim Dievo, kad tūkstančiai jaunuolių gautų pašaukimo eiti ir pasišvesti misijoms. Būt gražu, kad iš Lietuvos irgi pamėgintų stoti į misijų mokyklas vietoj kad važiuavus į „Brazilijas“ laimės ieškoti.

T. J. Bružikas S. J.

Mintys mąstymui.

1. „Ir ateis Tasai, Kurio visos tautos laukia“ (Agg. 2, 8).
2. „Eidami į pasaulį apsakinėkite Evangeliją visam sutvėrimui“ (Luk. 16, 15).
3. „Ir jeigu kas bus davęs net taurę vandens vienam iš šių mažiausių, iš tikrųjų, sakau jums, nepraras savo užmokesnio“ (Mat. 10, 42) „Kiek kartų nepadarėte vienam iš šių mažiausių, nė man nepadarėte (Mat. 25, 45).

Pal. Juozapas Benediktas Kottolengo.

„Liepos 24 dieną. Mėnesio globėjas.

Už kokio šimto metų žmonės su pasigėrėjimu minės mūsų laikus, nes kažin ar buvo kada nors toks šimtmetis, kuriame būtų gyvenę tiek daug šventųjų, kaip dabar. Dar vos įžanga į šimtmetį (27 metai), o jau Kat. Bažnyčia yra paskelbusi kelias dešimtis šventųjų ir palaimintųjų. Dar daugiau šventųjų, girdima, Bažnyčia ruošiasi skelbti.

1917 metų balandžio 30 d. labai įžymus palaimintasis sužibėjo ant mūsų altorių. Tai buvo pal. Juozapas Kottolengo, didis šv. Sakramento apaštalas ir garbintojas. Juozapas gimė 1786 metais gegužės m. 3 d. o mirė 1843 m. balandžio 30 d. t. y. dar nepersenai! Kas matė, kai jis priėmė pirmąją Komunią, sakė antrąjį šv. Aloyzą esant. Mokslas iš karto jam nesisekė, bet pasimeldus prie didžiojo mokslininko ir šv. Sakramento mylėtojo šv. Tomo Akviniečio, visa jam kuo puikliausiai sekė. Priėmęs kunigystę jis rodos lyg prigijo prie altoriaus! Jo jaunesnysis brolis dažnai tarnaudavo prie šv. Mišių. Kartą sako savo motinai: „Del ko mūsų kunigėlis taip verkia prie altoriaus?“ — „Tegul verkia, nes altorius yra saldžių ašarų vieta!“ — atsakė motina.

Didžiajame Turino mieste jo rūpesčiu buvo pristatyta daug įvairių labdarinių įstaigų. Visi stebėdavosi, iš kur jis tiek ir lėšų gauna. Reikalui ištikus, jis išklūpodavo keletą valandų prie Švenčiausio Sakramento ir sunkenybės būdavo prašalintos. Jis nerasdavo gražesnio džiaugsmo, kaip matyti didelius būrius žmonių, einančių prie Dievo Stalo. Kartą pastebėjęs, kad neperdaugiausiai žmonių buvo prie šv. Komunijos, jis labai nusiminė ir atsidusęs pasakė: „Jeigu aš menkas sutvėrimėlis iš tokio nestropaus lankymo nusimenu, tai kaipgi turi V. Jėzus tai atjausti, juk jis yra patsai Dievas!“

Kartą bažnyčioje zakristijonas iš neapsižiūrėjimo stuktėlėjo indą su aliejais ir tasai puldamas nuo lentynos išsiliejo ant besimeldžiančio kunigo Juozapo. Jokio žodžio nepasigirdo, kaip šis: „Na dabar tai aš gražus!“ Permainės rūbus vėl atėjęs atsiklaupė ir, lyg nieko neįvykę, toliau sau meldėsi.

Kun. Juozapas sėmėsi šviesos iš Švenčiausio Sakramento. Atsikėlęs 4 val. tuojuo skubino į bažnyčią ir ten išklūpodavo ilgas valandas prisiruošimui šv. Mišioms. Vieną kartą kun. Kottolengo besimeldžiant pats karalius atsiuntė pas jį vieną aukštą ponį, su svarbiais reikalais. Na, ir ponis turėjusi gerokai luktelti, kol šis atliko dėkonę po šv. Mišių. Tada toji ponia užsigavusi pradėjo jam išmėtinėti. Tačiau Palaimintasis jai atsakė: „Poniute, aš dabar kaip tik buvau atsilankęs pas patį Aukščiausiąjį Karalių ir negalėjau Jo taip greitai apieisti, kaip Tamsta norėjai!“

Bažnyčią laikydavo išpuoštą kiekvieną dieną. Kartą visai netikėtai atsilankė vyskupas ir, pamatęs papuoštą altorių, klausė jo, kas per šventė, kad čia taip viskas išpuosta. „Ekscelencija, mes neturime šiandien jokios ypatingos šventės, bet bažnyčioj juk visuomet yra šventa“ atsakė nusižeminęs palaimintasis.

Bet visų svarbiausi pal. Juozapo raktai į Dievo visuresančią Apvaizdą buvo du: nuolatinė malda į Švenčiausiąjį Sakramentą ir kasdieninė bendroji Komunija. Labiausiai džiaugdovosi, jei tekdavo kada nors kokia pusantros valandos dalinti šv. Komunią. Jei matydavo ne visus einant prie Komunjijos, sakydavo į susirinkusius: „kad užlaikius kūną, kasdien valgoma, reiktų ir sielos nepalikti be maisto!“

Pradedant kokį svarbesnį darbą, jis visuomet patardavo atlikti išpažintį, priimti šv. Komunią ir tik tada jau drąsiai eiti į darbą, o viskas kuo puikiausiai seksis. O ypač, jeigu reikdavo kur į kelionę rengtis. Kartą trys šv. Vincento sesers turėjo atlikti kelionę. Pakeliui pasibaidė arkliai ir sesuo Afirmata taip nelaimingai krito iš vežimo, kad net ranką nusilaužė. Buvo patalpinta ligoninėn ir pranešta Kotolengai. Tik įėjęs į kambarį užklausė: „Ar šandie priėmėi Komunią?“ „Ne, Tėvel!“ Tuomet Dievo tarnas sakė: „O kokia laimė, kad tik vieną nusilaužei ranką. Aš stebiuosi, kad dar kitos neišsilaužei. Dėkok Dievui, kad neatsitiko kas blogiau, bet kartu ir atsimink, kad šv. Komunija apsaugoja žmogų nuo visokių nelaimių!“

Kad toks uolumas prie dažnos Komunjijos būtų pasirodęs po Popiežiaus Pijaus X išleisty paraginimų, tai ne tiek būtų nuostabu, bet tas visa darėsi dar prieš keliasdešimt metų ir tokiu aiškumu ir griežtumu, lyg šv. Dvasia būtų visa tai jam diktavusi. Matyt Dievas labai myli tuos, kurie garbina šv. Sakramentą ir dažnai Jį priiminėja. Juk ir pats šv. Tėvas Pijus X ruošiamasi greitu laiku paskelbti palaimintuoju, nes ir jis tarp daugelio kitų savo dorybių pasižymėjo uoliu platinimu pamaldumo į šv. Sakramentą ir leidimu mažiems vaikams eiti prie Dievo Stalo.

Dvasiai nauda: Neužmiršk, kad šv. Eucharistija yra nuolatinis priiminimas rūpestingos Dievo Apvaizdos, kuris taip numylėjo pasaulį, kad net Vienatinį Savo Sūnų atidavė už jį; prašyk pal. Juozapo užtarimo. Būtų gera, kad priimtum jo dienoj ir šv. Komunią.

Mūsų viltis.

Širdis mums dovanota
Gili, plati Širdis;
Joj glūdi nematuota
Mūs Dievo išmintis.

Širdis tai mieliausioji
Mūs' Jėzaus Viešpaties
Krikščionys randa Joje
Nežemiškos rimties.

15. V. 27.

Nelaimėse visose
Ji mūsų paguoda;
Ji Priešo antpuoliuose
Mus gelbsti visada.

Mokyk mus Tau tarnauti,
Širdie, ištikimiau;
Tavyje džiaugsmo gauti
Ir pamylėt karščiaul

A. Jakštas.

Prie Kristaus Širdies!

O Širdie, Širdie Švenčiausia,
Tikras laimės Židiny,
Aš, Tavyj padėjus viltį,
Begyvensiu ateityj.
Tu suteiksi man tvirtybės,
Kai pagundos siaus aplink...
To maldauju, mano Jėzau:
Tu mane apgink, apgink.
Gaila, gaila, — širdį gelia,

Kad ligšiolei taip mažai
Temylėjau Tave, Jėzau...
Bet kaip troškau Tu žinai
Šiandien, šiandien vėl iš naujo
Del brangiausio Tavo kraujo,
Del perversiosios Širdies,
Geisčiau, trokščiau bekentėti
Ir mylėti Ją išties.

L. B.

Tai tu pažinsi.

Jei tu skaitei nakčia išėjęs
Žvaigždžių padangėj milijonus,
Įsiklausėi, ką kalba vėjas,
Ką mąsto žydinčios aguonos;
Jei tu jautei, kaip sidabrinė
Gaili rasa ant pievų krito...
Girdėjai paukščių sutartinę
Jaunam pavasary iš ryto.
Jei tu džiaugeis, kai vasarėlę
Pasaulis — žy dintis gėlynas,
Ir nuliūdai, kada išėle
Rudens siautimai grožę skina, —
Tai tu suprasi, kas įsakė
Saulutei leistis ir tekėti;
Bučiuot gėles margai plaštakai,
Mėnuliui žemę palydėti...
Tai tu pažinsi nematuotą
Kūrėjo Išmintį begalę,
Ir pamylėsi nemeluotą
Tiesą, Gyvenimą ir Kelią.

Plrmoji Žibutė.

Pamaldumas į Švenč. Jėzaus Širdį.

Birželio mėnesis yra kat. Bažnyčios pašvęstas Šv. Jėzaus Širdžiai. Ši mėnesį visų katalikų širdys turėtų būti užsidegusios meile link savo Viešpaties Širdies, kuri traukte traukia vargstančius žmones prie savęs, suteikdama jiems stiprybės bei drąsos, rodydama nupuolusiai žmonijai neribotą Dievo gailestingumą ir meilę.

Šis mėnesis yra meilės mėnesis. Net ir saulė šviečia šilčiau iš mėlynojo dangaus, gavindama ne tik žydinčias gėles, bet ir žmonių širdis. Mes turėtume taip pat ypač šiame mėnesyje atgaivinti savo dvasią ir jėgas Jėzaus karštai degančioje Širdyje. Taigi dabar ir mes glbiau pažvelkime į šią pamaldumą, kad, geriau supratę jo nepaprastą reikšmę mūsų gyvenimui, ir mes galėtume dalyvauti su visu katalikiškuoju pasauliu gausiomis Dievo malonėmis apdovanotose Šv. Jėzaus Širdies Šventėse.

Kaip prasidėjo pamaldumas į Švenč. Jėzaus Širdį?

Jėzaus Širdis buvo garbinama nuo pat krikščionystės pradžios. Juk per visą savo gyvenimą Jėzus pasižymėjo savo Šv. Širdies gerumu ir meile! Daugelis šventųjų iš senesnių laikų turėjo ypatingą pamaldumą prie Šv. Jėzaus Širdies. Taip šv. Bernardas (miręs 1153 metais), viename savo pamoksle apie Jėzaus kančią sakė: „Tam yra sužeista Tavo Širdis, kad Joje ir Tavyje, galėtume ir mes gyventi laisvi nuo paviršutinių neramumų.“ Ir toji Širdis buvo sužeista dėl to, kad per tą regimą žaizdą mes pažintumėm neregimą, kurią Tau meilė padarė. Ir kasgi nemylėtų tos sužeistos Išganytojo Širdies? Kasgi už tokią Tavo Širdies meilę nepasistengtų Tau savo meile atsimokėti? O šv. Bonaventuras (+1274 m.) — sakė: „O tikrai laiminga ietis, kuri užsitarnavai tą šoną atverti! Jei aš bučiau tavo vietoje, nenorėčiau iš tos Širdies išeiti, bet kalbėčiau su Psalmių rašytoju: „Čia mano atilsis per amžius, čia gyvensiu, nes ją išrinkau!“

Tačiau viešas ir visuotinas Šv. Jėzaus Širdies garbinimas prasidėjo tik septynioliktame šimtmetyje, kada pats V. Jėzus pareikalavo tos garbės per šv. Margaritą Mariją Alakok. Ji gimė Prancūzijoje 1647 m. liepos mėn. 22 d. ir mirė 1690 m. Tai buvo paprasta vienuolė iš Šv. Marijos Mergelės Aplanckymo vienuolyno Prancūzijoje, kurį įsteigė Šv. Pranciškus Salezietis.

Šv. Margaritai Marijai Alakok dažnai pasirodydavo pats V. Jėzus ir reikalavo, kad ji stengtųsi gauti iš Bažnyčios perdėtinių sutikimų viešai melsis prie Šv. Jėzaus Širdies ir kad šitas pamaldumas būtų platinamas visur žmonių tarpe.

Ir kaip seniau V. Jėzus išrinko paprastą mergaitę šv. Julijoną Konelietę (1193 — 1258 m.), kad išsirūpintų Dievo Kūno šventės įvedimą, taip Jis išaukštino ir šią nusizėmusią mergelę būti ypatinga Jo Šv. Širdies mylėtoja ir ją įsakė pranešti ir visam pasauliui apie šią pamaldumą, pirma leidęs jai pačiai patirti tos Dieviškosios Širdies saldumo. 1675 metais, laike Dievo Kūno oktavos Viešpats Jėzus jai

vėl apsiereiškė, kada ji klūpojo prieš Šv. Sakramentą. Tuomet Jėzus parodė jai savo Širdį ietimi pervertą, erškėčių vainiku apipintą, liepsnojančią ugnimi, ir tarė jai: „Stai mano Širdis, kuri taip labai numylėjo žmones, jog pati nieko nepasigailėjo ir save visiškai išnaikino, kad tik įtikintų kokią nepaprastą meilę ji turi link žmonių. O tačiau vieton atlyginimo tik nedėkingumo aš susilaukiu iš tų žmonių. Didesnė

Išganytojas apsiereiškia šv. Marijai Margaritai Alakok.

žmonių dalis nuolat atneša tik savo nepagarbą, šventvagystes ir rodo savo atšallumą bei neapykantą man esant šitame Meilės Sakramente (švenč. Eucharistijoje). O kas Man yra visų skaudžiausia, tai kad net iš tokių asmenų, kurie yra pasišventę Mano tarnybai, tenka Man dažnai toki dalykai nukęsti. Todėl aš reikalauju, kad tu išsirūpintumei, idant pirmasis penktadienis po Dievo Kūno oktavos būtų pašvęstas

ypatingam mano Širdies garbinimui, tokiu būdu, kad žmonės artintųsi prie Mano stalo ir stengtųsi Man atlyginti už tuos visus paniekimus, kurie yra suteikiami Mano Širdžiai Altoriaus paslapyje. Ir prižadu tau, kad tuos visus, kurie tą garbę atiduos ir kitus rūpinsis prie to pažadinti, aš gausiai apdovanosiu savo dieviškosios Širdies malonėmis". Toliau Išganytojas prašė, kad ir pirmieji mėnesio panktadieniai būtų taip pat pašvęsti Jo Švenčiausios Širdies garbei.

Greitas to pamaldumo išplitimas,

Šv. Margarita darė, kaip jai buvo liepta, ir šiandien mes matom, kaip plačiai yra šitas pamaldumas išsiplatinęs. Pradžioje buvo daug prilešų, kurie visokiais ir net žiauriais būdais stengėsi tą pamaldumą sulaikyti. Kai kuriose vietose jie net draudė žmonėms kabinti Šv. Jėzaus Širdies paveikslus savo namuose. Bet žmonėms taip patiko šitas pamaldumas, kuris tokiu stebėtinu būdu judino jų širdis ir juos uždegė karštesne meile prie Jėzaus.

Ir kodelgi jiems taip patiko šis pamaldumas? Mat jie gerai suprato, ką tai reiškia didelė ir galinga širdies meilė. Jie žinojo, kaip kilni jų turi būti tos motinos širdis, kada ji susirūpinusi ištisas naktis išbudi prie savo sergančio vaikelio, kurį ji taip karštai myli; arba kaip graži yra ta širdinga draugo ar brolio meilė, kuri ji nekartą raginate ragina šokti net į didžiausius pavojus gelbėti nelaimės ištikto draugo... Bet kaip maža yra pasaulyje tokios meilės!... O čia Jėzus myli visus savo begaline Širdies meile!... Ir tos gyvenimo prikamutos ir meilės ištroškusios žmonių širdys greičiau atjautė ir tą galingą Išganytojo Širdies meilę. Žmonių širdys pajuto ir suprato Jėzaus Širdį... Taip, laikui bėgant, Šv. Jėzaus Širdies meilė viską pergalejo ir užėmė savo garbingą vietą visose kat. širdyse ir šelmynose.

Šv. Jėzaus Širdies pamaldumo tikslas

mums rodyte rodo į begalinę mūsų Viešpaties meilę; atskleidžia mums karščiausias Išganytojo mintis ir troškimus; parodo mums, kaip visas Išganytojo vidus, Jo siela tarytum liepsnotė liepsnoja meile link nuodėmingosios žmonijos, lyg rodos Atpirkėjas reikale net antru kart sutiktų kentėti ir atpirkti visą pasaulį. Šis pamaldumas iškelia aikštėn tą nepaprastą Kristaus meilės ypatybę, parodydamas, kaip toji pati mūsų Viešpaties Širdis, kuri buvo perdurta ant Kalvarijos kalno ir dabar turi baisiai kentėti dėl žmonių nedėkingumo, — o vis dėlto ir dabar Ji dar nuolat meldžiasi ir aukojasi už nedėkingąją žmonių ir vėl nori jai rodyti savo begalinę meilę ir gerumą.

Todel ir Šv. Jėzaus Širdies pamaldumas yra gillai pagrįstas tuo, kad jis patraukia mūsų dėmesį į vieną ypatingą Dievo Sūnaus pusę, ypač į tą ypatybę, kuria Jis greičiau yra prieinamas žmonėms ir lengviausiu būdu tampa jiems meilingu ir brangiu, būtent į Jo amžinąją meilę ir gerumą, į Jojo jautrų pasigailėjimą link nuodėmėmis prislėgtos ir vargstančios žmonijos.

Tačiau tosios meilės šaltinis glūdi Jo Širdyje. Tokiu būdu Šv. Jėzaus Širdies pamaldumas atveda mus prie tikro susipažinimo ir su-

pratimo viso Kristaus, ne tik to istoriško Jėzaus, kaip Jis kadaise žmonių tarpe būdamas vaikščiojo po šv. Žemę, gydydamas visokią negalę, visur darydamas gera ir skleidamas savo malones; bet šitas pamaldumas kreipia mūsų žvilgsnį ir į tą garbingą Kristaus viešpatavimą danguje, kaip Jis nuolat už mus tarpininkauja ir pagaliau mums parodo mūsų Eucharistinį Karalių viešintį ant mūsų altorių, iš kur Jis mums teikia savo dangišką Kūną kaipo valgi.

Dvejopa meilė randasi Kristuje, būtent dieviškoji ir žmogiškoji. Jo dieviškoji meilė yra beribė, amžina. Kristaus žmogiškoji meilė anaip tol, negali būti amžina, tačiau ji kurkas perviršija visą meilę kokią tik randam visų šventųjų ir angelų tarpe. Ir pagaliau Jo meilė yra didesnė net už Jo palaimintos Motinos meilę.

Vienas labai svarbus punktas, kuriuo remiasi Šv. Jėzaus Širdies pamaldumas, tai yra Jėzaus sužieistoji meilė. Kada Viešpats apsiroleiškė šv. Marijai Alakok, Jis parodė jai savo liepsnojančią Širdį ir skundėsi jai, kad pasaulis labai neišitikimai ir baisiai su Juo elgiasi, Jo šventą Vardą visai pšmeižia ir niekina. Taip, atšalę buvo žmonės tais laikais. Bet ir šiandien pasaulis yra irgi atsitolinęs nuo Dievo ir nepaiso tos meilės, kurią Išganytojas parodė žmonėms per atpirkimą.

Todelgi Jėzus laukia ir iš mūsų, kad mes Jam taip pat parodytumėm savo meilę ir dėkingumą. Jis nori, kad mes, Jo ištikimi vaikai, atlygintumėm už viso pasaulio Jam padarytas skriaudas savo maldomis ir darbais. Nėra kito pamaldumo, kuris galėtų mus taip patraukti, taip ištraukti mus iš nuodėmių vergijos, kuris taip tikėtų mus vesti prie aukšto tobulybės laipsnio, kaip pamaldumas link Šv. Jėzaus Širdies.

Šito pamaldumo pamatas, akstinas yra ne baimė, bet meilė, kurią iššaukia mumyse tyroji Išganytojo Širdies meilė.

Kaip įsigyti šitą pamaldumą link Šv. Jėzaus Širdies?

1. Reikia melstis su pasitikėjimu ir stengtis sujungti savo širdį su Kristaus širdimi.

2. Kasdien, ypač per birželio mėnesį mąstyti apie švenč. Jėzaus Širdies ypatybes.

3. Pašvęsti visus dienos darbus ir kentėjimus, kaip visi Maldos Apaštalavimo nariai daro, Šv. Jėzaus Širdžiai, kad tokiu būdu gryna intencija lydėtų visas mūsų pastangas.

4. Išmokti linksmai pasišvęsti ir kentėti del Jėzaus meilės. Nes visa širdimi pamilus Išganytojo Širdį, palengvės ir mūsų luomo pareigos, paaiškės mums kasdieninių mūsų kryželių prasmė, taip, kad mes geriau suprasime mūsų Viešpaties žodžius: „Imkite ant savęs mano jungą ir mokinkitės iš manęs, nes aš esu romus ir nuolankios širdies, taip jūs rasite savo sieloms atilsio, nes mano jungas yra saldus ir mano našta lengva“...

5. Pagaliau, reikalinga atlyginti Jėzui, kiek tai yra mums galima, ne tik už savo nuodėmes, bet ir už viso pasaulio nuodėmes, kurios taip kankina mūsų Išganytojo Širdį.

6. Kas tiktai gali, tepasistengia birželio mėnesyje išklausti kasdien šv. Mišių ir priimti kasdien šv. Komuniją, jei galima, aukojant ją permaldavimo dvasioje. Visuotinius atlaidus gauna visi Maldos Apaštalavimo nariai už tokią permaldaujamą Komuniją. Jeigu jums toli bažnyčia ir negalite kitaip kasdien dalyvauti birželinėse pamaldose, tai pastatykite bent namie mažą altorėlį su Šv. Jėzaus Širdies paveikslu ar statula. Tesusirenka prie jo kas vakarą visa jūsų šeimyna. Visi, kurie Šv. Jėzaus Širdį garbina šį mėnesį ypatingomis maldomis ir gerais darbais, ar tai viešai arba tik atskirai, vieni savo namuose gali, gauti kasdien atlaidus 7 metų ir 7 kvadrantų. Be to dar galima gauti visuotinius atlaidus vieną kartą Šv. Jėzaus Širdies šventėje.

Lai mūsų visų širdys užsidega meile link Šv. Jėzaus Širdies! Lai mums visiems bus lemta prisiglausti arčiau prie Jos ir ragauti jos neapsakomo saldumo! Lai Kristus viešpatauja visose mūsų tautos vaikelių širdyse, nes tik Jame yra mūsų viltis ir paguoda, Jame yra ir visas mūsų tautos išganymas!

T. Pr. Aukštikalnis S. J.

Mirštančiojo Išganytojaus palikimas.

Kareiviai „priėję prie Jėzaus ir pamatę, kad jis miręs, jie nelaužė jo blauzdų, tik vienas kareivis atvėrė jam ietimi šoną“ (Jo. 19. 33—34). Tokiu būdu Išganytojas net paskutinį kraujo lašelį paaukojo dėl žmonių išganymo. Tuo tarpu po kryžiumi stovėjo visiškai sugraudinta Švenč. Panelė, šv. Jonas Apaštalas ir maldingų moterų būrelis. Tai buvo tikrai šurpulingas akimirknis, kada tie ištikimiausieji Kristaus sekėjai čia pat po kryžiumi pirmą kartą pamatė pervertą Išganytojo Širdį... Jie, matydami šitą begalinės meilės versmę taip baisiai sužeistą, garbino tą Šv. Atpirkėjo Širdį, kuri tokios dieviškos meilės buvo parodžiusi žmonėms. Čia, ant Kalvarijos kalno tat ir kilo pirmas ir gilus pamaldumas į Švenč. Jėzaus Širdį ant žemės.

Kodel ir mums pridera garbinti Švenč. Jėzaus Širdį?

Ką gi mes norime išreikšti, sakydami tą žodį „širdis“? Seniau žmonės manydavo, jog žmogaus širdyje telpa visi jausmai, o ypač meilės jausmas. Todel ir buvo sakoma, jog širdis tai yra žmogaus jausmų ir meilės organas. Nors tai ir nevisai teisinga, tačiau vis delto reikia pripažinti, jog žmogaus širdis ir iš tikrųjų dalyvauja mūsų jausmų veikime. Del tos priežasties žmonės ir pasirenka širdies paveikslą, kaip mūsų meilės ir jausmų išreiškėją simbolį. Panašiai yra ir su pamaldumu į švenč. Jėzaus Širdį. Kristaus Širdis visų pirma turi mums būti ženklų ir išreiškėją begalinės Išganytojo meilės link žmonių. Ir kadangi iš tikrųjų toji nepaprasta Išganytojo meilė prie žmonių yra verta mūsų ypatingos pagarbos, meilės ir dėkingumo, — todel ir pamaldumas į Švenč. Jėzaus Širdį visų pirma reiškia ne ką kitą, kaip tik garbinimą Išganytojo meilės link žmonių.

Bet jau ir pats šito pamaldumo ženklas, t. y. kūniškoji Išganytojo širdis, yra verta mūsų garbinimo, nes ji priklauso antram Švenč. Trejųbės Asmeniui. Ir kaip mes galime garbinti Švenč. Išganytojo Veldą, Švenč. Kraują ir tt., — taip lygiai mes turime pagrindo garbinti ir Dieviškąją mūsų Atpirkėjo Širdį, tą begalinės Dievo meilės šaltinį. Bet tikrasis pamaldumas į Švenč. Išganytojo Širdį dar čia nesustoja, — jis siekia giliau ir moko mus įsigilinti į vidutinį Kristaus gyvenimą, atskleidžia mums Išganytojo jausmus, troškimus, Jo mintis, žodžiu sakant, mums rodo visą Išganytojo meilę link nemirštančių sielų.

Todel ir mes, ugdydami savyje pamaldumą į Švenčiausiąją Jėzaus Širdį, turime visų pirma stengtis parodyti Išganytojui ypatingos mūsų meilės, pagarbos ir dėkingumo už tą amžinąją Dievo-Zmogaus meilę, kurią mums nuolat rodė Jėzus Kristus. Visas Išganytojo gyvenimas ir mokslas be paliovos skelbė meilės įstatymą. Meilė paršaukė tą Dievo Žodį (kaip Išganytojas yra vadinamas šv. Jono Evangelijoje) iš dangaus laimės į šią vargingą mūsų žemelę. Iš begalinės savo meilės Išganytojas įstatė Švenč. Sakramentą ir atidavė mums visa, ką tik turėjo. O Švenč. Sakramente mums paaukojo net savo Dievybę, pasilikdamas su mumis iki pasaulio pabaigos. Ta pati meilė Jėzų prikėlė ant kryžiaus ir ietimi leido atidaryti Jo Širdį. Taip paaukojęs už mus viską iki paskutinio savo kraujo lašelio, Išganytojas nė dabar nesiiliauja mūsų mylėjęs lygiai didele ir nesibaigiančia amžinybės meile. Dar ir dabar Jis yra pasiryžęs kiekvieną dieną mus apdovanoti gausiomis savo meilės malonėmis.

Bet Dieviškajam mūsų Išganytojui turint sykiu ir žmogaus prigimtį, negali būti vis tiek, ar mes į tą begalinę Jo meilę atsilypsime savo širdžių meile, ar ne. Mat jau tokia yra meilės prigimtis, kad ji ir iš kitų reikalauja tokios pat meilės. Del to ir Kristaus Širdis trokšta ir iš žmonių pusės susilaukti meilės. Štai kodėl ir katalikai visame pasaulyje rūpinasi savo dideliu pamaldumu į Švenč. Jėzaus Širdį išpildyti tą Išganytojo meilės troškimą. O paaukodami savo kasdieninius darbus bei vargus Švenč. Jėzaus Širdžiai, mes išmoksime ir visas savo pareigas pašvęsti Dievo meile; nes mes jau neatliksime jų iš baimės, kaip tai buvo Sename Įstatyme, o tikrai iš meilės, kaip tikri Dievo vaikeliai, kaip mus to mokė pats Kristus.

Kaip mes galime garbinti Švenč. Jėzaus Širdį?

Iš to, kas jau buvo ką tik pasakyta, išeina, jog ir mes iš savo pusės negalime tenkintis vien paprasta pagarba link Kristaus meilės, bet privalome ir savyje žadinti mūsų meilę prie mūsų Atpirkėjo, kad tuo būdu ir mes galėtume bent kiek atsilyginti mūsų Išganytojo Širdžiai savo žmoniška meile už Jo amžinąją meilę, del kurios Jis net ant kryžiaus už mus pasiaukojo. O kaip mes galime tą meilę parodyti mūsų Išganytojui?

1. Visų pirma mes turime Išganytojui dėkoti už Jo nepaprastą meilę, kuria Jis tiek daug gero mums padarė.

2. Šimtai ir tūkstančiai žmonių, nesuprasdami ar tik pamiršdami tą nepaprastą Išganotojo meilę, nekartą paniekina ir atstumia tą Dievo

meilę. Todel ir mes iš savo pusės turime rūpintis juo labiau rodyti savo nuoširdžios užuojautos ir prisirišimo prie Švenč. Išganytojo Širdies, stengdamiesi atlyginti ir permaldauti žmonių atšalimu ir nedėkingumu įleistą Išganytojo meilę. Drauge su šv. Terezija turėtume ir mes pasakyti: „Kadangi Išganytojas turi tiek daug priešų, o maža draugų, tai bent mes turėtume būti Jo draugais, ir tai jau ištikimais ir gerais draugais!“

3. Bet mes nepamirškime, jog Kristaus Širdis yra mums taip pat visų dorybių ir aukščiausios tobulybės paveikslas, o drauge ir pati galingiausioji šventumo versmė. Del to ir mes tik tada galėsime tinkamiausiai parodyti savo meilę ir užuojautą Išganytojo Širdžiai, kada ir mes patys užsidedsime noru — siekti prie vis didesnio savo asmens ištobulinimo. Del to ir bus pats geriausias būdas garbinti Švenč. Jėzaus Širdį, tai sekti tos Širdies dorybes ir mūsų širdį su visais jos jausmais bei troškimais padaryti panašią į Švenč. Jėzaus Širdį. O tai jau reiškia, jog ir mes turėtume stengtis ir trokšti taip pat vykinti Dievo valią, kaip ir Jėzus kad ją vykdyti, taip pat branginti nusižeminimą, skaisatybę, tikėjimą, kaip ir Viešpats Jėzus visa tai įvertino; ir lygiai neapkęsti nuodėmių, nes ir Išganytojo Širdis tik vienu nuodėmių negalėjo pakęsti.. Tokiu būdu mes galėtume ir visą savo vidurinį gyvenimą nukreipti į Švenč. Jėzaus Širdies garbinimą.

Birželio mėnuo yra pašvęstas ypatingam Švenč. Jėzaus Širdies garbinimui. Todel ypač šiame mėnesyje kiekvieno tikro Švenč. Jėzaus Širdies garbintojo obalsiu turėtų būti: „Visa paaukoti Švenč. Jėzaus Širdžiai, kaip ir toji Širdis už mus paslaukoj!“

„Švenčiausioji Jėzaus Širdie, padaryk mano širdį panašią į Tavąją Širdį“.

I. A-nas Fengeris S. J.

Pas Kristaus kryžį.

Kai verkįu dejuoju, kai ašaros byra,
Upeliai sruvena per veidą šit tyrą,
Kai skausmai suspaudžia man sielą sunkiausiai;
Širdis nors, nenorint, bet skųsdamos klausia:
„Ar yra ant žemės toksai sutvėrimas,
Kurio nelaimingas taip būtų likimas?“

Be vilties suspaustas, skausmų surašintas
Pažiūriu... erškėčių vainikas nupintas,
Išdžiūvusios lūpos ir kūnas išbalęs;
Tai kybo brangiausias, kantrus Visagalis:
Žmonių nuodėmingų garbus Atpirkėjas,
Už savo kaimenę, net kraują praliejęs.

Galva Jo nuleista žemai ant krūtinės,
Del meilės žmonijos gilios, begalinės
Jo ištemptos rankos ir šventosios kojos...
Gi akys už kaltes pasaulio rasojas,
Jo Kraujas bekrentas štai, lašas po lašo:
Ne keršto,—„Atleisk! Jiems Tėve“ vien prašo.

E. Ventys.

Kelionė pirmąjį mėnesio penktadienį.

Pereitą vasarą man teko keliauti iš užsienio Lietuvon. Tai buvo pirmasis mėnesio penktadienis. Tuoju po šv. Mišių man apleidus Berlyną, greitasis traukinys skubiai nešė mane Lietuvos linkon. Pro vagonų langus bėgo vienas vaizdas po kito. Bet mano širdis visa buvo paskendusi mintyse. Aš vis galvojau ir mažiau apie tai, kaip aš dabar galėsiu savo jaunas pajėgas pašvęsti Mylimojo Išganytojo tarnybai, kuris juk dabar ir mane lyg tuos apaštalus siunčia darbuotis į savo vynyną. Bet ar aš sugebėsiu taip pat pasišvęsti, kaip tie apaštalai? Ar aš galėsiu suprasti visus mylimosios lietuvių tautos vargus ir jai padėti iš naujo tapti šventąja Lietuva? Todel aš ir dabar paaukdamas Švenč. Mano Vado—Jėzaus Širdžiai visus savo rūpesčius, svajones ir apaštališkuosius pasiryžimus, pavedžiau Švenč. Išganytojo Širdžiai ir visą savo kelionę. Galvinanti ramybė pamažu vėl įžengė į mano širdį. Ir štai tas Išganytojas lyg norėdamas parodyti, kad Jis ir dabar yra su manim ir savo palaminimu lydi mane mylimojon Lietuvos šalelėn,—jau dabar kelionės metu man suteikė progą atlikti vieną mažą apaštališką darbą, kitus žmones padarant laimingais.

„Jūs mane padarėte tikrai laimingu!“

Štai čia tame pačiame vagonė priešais mane ant suolo sėdėjo vienas jaunas, gražiai apsitaisęs ponas kaip vėliau iš kalbos pasirodė, tai buvo vienas žymiausių operos artistų Hungarijoje. Tačiau nežiūrint tos garbės ir gero gyvenimo, iš jo akių buvo galima pastebėti, kad jo sielą slėgė kažkoks neramumas. Jis matomai vis dar buvo kažkuo nepatenkintas. Netrukus jis pasislinko arčiau prie manęs ir labai mandagiai užkalbino:

— Atsiprašau, gal man būtų galima išgirsti, kame gyvena Tamstos Bažnyčios galva: Berlyne ar kur kitur?—paklausė jis manęs.

Aš, matydamas, kad jis yra nekatalikas, švelniai jam paaiškinau:

— Bet gi, Tamstele, aš turiu pasakyti, jog mano Bažnyčios Galva yra pats Jėzus Kristus, kurs yra Dievas. Ir tik Jo Vietininku dabar yra Šv. Tėvas Pijus XI, kuris gyvena Romoje.

— O!.. Tai jūs esate katalikų dvasiškis?!—tarė jis labai nustebęs. Aš dar niekuomet neturėjau progos su katalikų kunigų pasikalbėti...

Tąsyk jis ėmė su vis didesniu susidomėjimu klausinėti manęs apie įvairias katalikų tikėjimo tiesas. Ir mes taip įsišnekome, kad nė nejutome, kaip greitai slinko viena valanda po kitos. Jau daug stočių traukinys paliko užpakalyje mūsų, o mes vis dar tebekalbėjome apie giliausius mokslo klausimus ir mūsų šventojo tikėjimo tiesas. Ir kada po 6 val. tokio mūsų nuosirdaus pasikalbėjimo apie tikybinis dalykus, jis turėjo išlipti iš traukinio, jis man pasakė: „Iš tikrųjų, aš matau, jog katalikų tikėjimas išriša visas gyvenimo sunkenybes... Ir todel aš jums iš visos širdies dėkoju, kad jūs malonėjote man apie visą tai papasakoti. Jūs padarėte mane tikrai laimingu!..

Ir karštai paspaudęs man ranką, jis nušvituslu veidu apleido vagoną. Aš palydėjau jį iš traukinio. Tačiau jis vis dar nesiskubino stotin ir kurį laiką dar stovėjo prieš mūsų traukinio langą. Netrukus mūsų garvežys vėl sušvilpė ir pradėjo keliauti tolyn. Mano palydovas atsisveikindamas iš tolo dar ilgai mosavo savo skrybėle...

Pagaliau ir ta stotis išnyko iš mano akių. Bet aš dar ilgai užsimastęs stovėjau prie vagono lango ir dvasioje tyliai meldžiausi už tą kilnią Hungarijos dainininko sielą. Aš galvojau, kiek daug tokių pat jaunų tšesos trokštančių sielų randasi ir mūsų Lietuvoje. Ar aš galėslu su Švenč. Jėzaus širdies pagalba ir toms sieloms lygiai padėti!

„Mokytojaui, ką aš turiu daryti?“

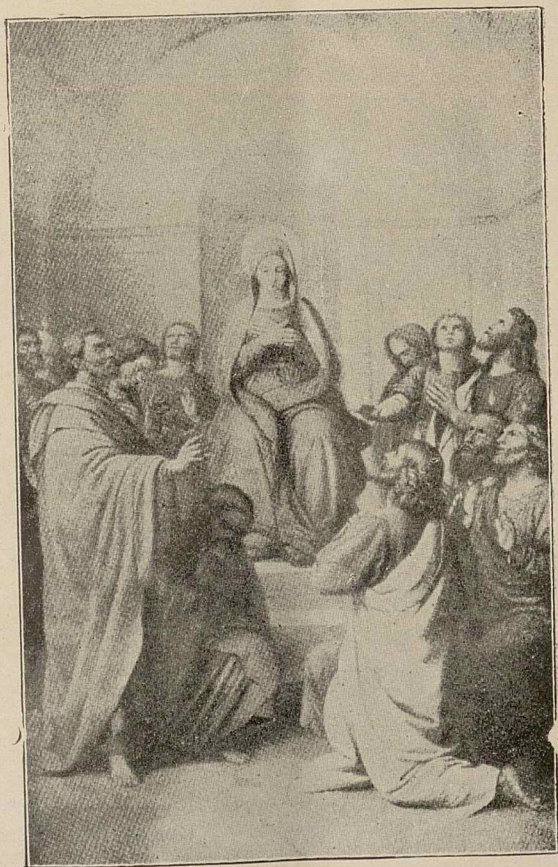
Taip man bemaštant, nejučiomis prie manęs prisartino vienas malonus senelis kokių 50 metų. Jis visą laiką važiavo kartu su mumis ir matomai girdėjo, kaip mes kalbėjome apie tikėjimo dalykus.

— Atleiskite man, švelniai užkalbino jis mane. Aš esu protestantas. Bet kad jūs žinotumėte, kaip aš jums esu dėkingas, kad jūs turėjote tiek drąsos kalbėti apie mūsų Viešpatį Jėzų, tuo tarpu kaip čia vagonė tiek buvo kitų kalbų, kuriose nė puse lūpų nebuvo užsiminta apie Dievą.. Tad leiskite ir man šį tą papasakoti iš savo gyvenimo. Kūdikystėje Dievas man suteikė gausią malonę,—Jis man davė gerą, pamaldžią motiną, kuri jau iš maženėlės man įkvėpė didelę meilę prie mūsų Viešpaties Jėzaus. Ir jau būdamas mokykloje aš pradėjau ilgėtis ir trokšti, kaip nors daugiau pasidaruoti ir pasišvesti mūsų V. Jėzui. Aš troškau būti mūsų Viešpaties apaštalu ir keliauti kur toli, toli į apleistas stambeldžių šalis, kad ten skelbus mūsų Viešpaties Jėzaus Evangeliją.. Tik vargas man, štai vieną sunkią ir nelaimingą mano jaunystės valandą aš padariau didelę nuodėmę. Ir greičiausia dėl tos mano jaunystės nuodėmės Viešpats Jėzus nenutildė to mano sielos troškulio. Aš negalėjau tapti mūsų Viešpaties Jėzaus misijonierium!.. Dabar aš esu gelžkelių valdininku. Turiu gana aukštą ir pelningą vietą, gerą žmoną ir tikrai laimingą šeimynos gyvenimą. Bet vis dėlto mano sieloje liko vienas didelis skausmas, kuris net išsisas naktis mane kankina ir neleidžia man ramiai užmigti, būtent tai, kad aš dabar jau negaliu būti mūsų Viešpaties Jėzaus apaštalu, kad aš negaliu skelbti Jo Evangelijos daugeliui žmonių!.. Jau aš kreipiausi į daugelį protestantų pastorių ir prašiau, kad jie man parodytų kokią nors būdą, kaip aš dar galėčiau būti Jėzaus apaštalu. Bet nė vienas jų negalėjo man pagelbėti ir suteikti koki nors raminantį atsakymą.

Sakykite, ar Jūs negalėtumėte man parodyti kokią nors kelią?.. Ar dar yra kokia nors galimybė, kad aš tapčiau mūsų Viešpaties Jėzaus misijonierium?!

— Taip! Yra! Yra! — tariau aš jam susijaudinęs. Ir aš sutinku parodyti jums tokį kelią, kaip jūs ne tik paprastu, bet ir ypatingu būdu galite skelbti daugeliui žmonių mūsų Viešpaties Evangeliją!..

— Dar yra? — sušuko senelis iš džiaugsmo.—Oi, tik sakykit, sakykit man, ką aš turiu daryti?!. Gal man reikia apleisti savo tarnybą, žmoną ir mylimąją šeimyną?

Šv. Dvasios atsiuntimas.

— Nel Visa tai nereikalinga. Tam nereikia, kad jūs dabar keliautumėte į stabmeldžių kraštus misijonierium! Jums nereikia sakyti pamokslų, rašyti knygu... Bet aš jums pasakysiu daug didesnį, daug sunkesnį ir daug reikšmingesnį apaštalavimą, kuriam atlikti Dievas gal bus ir Tamstą pašaukęs.

Tik žiūrėkite, kas buvo pasaulyje visų didžiausias apaštalas? Kas geriausiai suprato visokio apaštalavimo esmę? Geriau už šv. Pranciškų Ksaverą, šv. Tomą, geriau net už šv. Povilą? Tai buvo be abejo pats mūsų Viešpats Jėzus! Juk, argi jūs manote, kad mūsų Viešpats Jėzus tik per tuos trejus metus apaštalavo, kada Jis vaikščiojo po Palestinos žemę, sakydamas pamokslus ir stebuklus darydamas?! Mūsų Jėzus gyveno ant šio pasaulio 33 metus ir nebuvo nė vienos dienos, nė vienos valandos, kada Jis nebūtų buvęs apaštalu. Tiktai dešimtą dalį viso savo gyvenimo Kristus viešai skelbė savo mokslą, o visą kitą laiką Jis tyliai praleido Nazarete. Tai ir buvo pati didžiausioji dalis Jo apaštališkojo gyvenimo. O kaip Jis ten apaštalavo? Gal Jis Nazarete sakė žmonėms pamokslus, arba rašė knygas?... Nel Jis ten atliko tik paprasčiausius darbus. Jis padėjo šv. Juozapui dirbtuvėje, savo motinai Marijai darbuotis. — Nejaugi Tamsta galėtumėt manyti, kad mūsų Viešpats Jėzus gyveno Nazarete per 30 metų tik tam, kad Jis galėtų drauge su šv. Juozapu padaryti keletą kėdžių ir stalų, arba kad padėtų savo Motinai Marijai darbuotis virtuvėje?! Nel Jo tikslas buvo kur-kas aukštesnis. Jis, atlikdamas savo kasdieninį darbą, nešdamas savo kasdieninius vargus ir auksas, turėjo išpildyti savo Dangiškojo Tėvo valią. Ir per tą savo kasdieninį pasiaukojimą Jėzus atliko nepaprastą apaštalavimą, ruošdamasis išpildyti visų žmonių sielas iš nuodėmės ir netikėjimo vergijos.

Todel žinok Tamsta, jog ir kiekvienas mūsų kad ir mažiausias darbelis gali būti taip pat galinga malda, didelis apaštalavimas, jei tik visa tai mes atliekame su tuo pačiu nusistatymu, kokį turėjo Jėzus, darbuodamasis Nazarete, būtent su noru išpildyti Dievo valią ir plėsti Dievo Karalystę čia žemėje!

— O, kokį gražų gyvenimo tikslą jūs rodote! — tarė jis visas nušvities. Tik sakykite, kaip aš tai galėčiau padaryti?

— Tai labai paprastas dalykas. Sąžiningai pildykite jus ir toliau savo kasdienes pareigas. Tiktai iš ryto, kada jūs atsikelsite, tuojau atsiklaupkite ir paaukokite Viešpačiui Jėzui visus darbus ir sakykite Jam: „Viešpatie, aš noriu visus šios dienos darbus Tau paaukoti, suvienydamas juos su Tavo darbų nuopelnais, idant kuo daugiausia žmonių rastų kelią prie Tavęs!“ Ir žinokite, jog per tokią pasiaukojimo maldeleį jūs, Jėzui pašventę visus savo kasdieninius darbus, galėsite daugiau apaštalauti ir daugiau sielų išgelbėti, negu koks nors pamokslininkas arba rašytojas...

O nepamiršk savo skausmo!..

— O kaip gražu!.. Dabar jau man nušvito naujo gyvenimo kelias, nes dabar aš matau, jog ir aš dar galiu būti apaštalu! Dabar jau aš galėsiu lengviau pamiršti savo didžiausiąjį sielos skausmą, kad aš pats negalėjau eiti į stabmeldžių šalis ir būti mūsų Viešpaties misijonierium.

— Ką jūs sakote?! Tą skausmą pamiršti?! O! ne, tik nepamirškite jo; tai būtų gaila. Nes tas jūsų skausmas yra per brangus! Juk kaip tik šis gilus jūsų sielos skausmas galėtų virsti pačiu gražiausiu jūsų gyvenimo apaštalavimu! Tik jūs žiūrėkite, kadagi mūsų Viešpats Jėzus daugiausiai apaštalavo? Argi tai nebuvo Jo kančios dienose? Ir kuogi pasižymėjo tos dienos? Gal mums Evangelija sako, kad Jėzus tomis dienomis pasakė daug pamokslų? O juk pamokslams ten mūsų išganytojas turėjo tiek daug progų! Tik atsimink Tamsta, pavyzdžiui, tą vaizdą, kada Pilotas išvedė mūsų Viešpatį Jėzų į aikštę, kame jau visa Jeruzalė buvo susibėgusi Jo žiūrėti. Jėzus gi stovėjo aukštesnėje vietoje. Jis dabar turėjo geriausios progos uždegti visų žmonių širdis savo dieviškais žodžiais. Jis galėjo kuo lengviausiai atsakyti į tuos tuščius prasimanymus, kokius buvo paskleidęs tik mažas būrelis Jo kaltintojų. Jis galėjo apšviesti suklaidintų žmonių protą ir taip atsakyti savo priešams, kad tie būtų neturėję nė kur savo akių dėti. — O ką mums apie tą valandą sako šv. Raštas? Gal ten rašoma apie patį reikšmingiausią mūsų Viešpaties Jėzaus pamokslą?

— Šv. Rašte randame tik vieną žodį: „Jėzus gi tylėjo!“ Jėzaus tyla tai ir buvo tuo laiku visas apaštalavimas. To, kuris geriau, negu visi kiti suprato tikrąją apaštalavimo reikšmę..

— Na ir be to jūs žinote, kada mūsų Viešpats Jėzus apvainikavo visą savo apaštalavimo darbą! Juk tai buvo be abejo ta visų sunkiausioji mūsų Viešpaties Jėzaus gyvenimo valanda ant Kalvarijos kalno. Ir žiūrėjome, ar bent tą valandą ant kryžiaus mūsų Viešpats pasakė kokį pamokslą? Ne! Jis tik tylėdamas kentėjo ir mirė! Taigi atsiminkite, jog Kristus atpirko pasaulį ne pamokslus sakydamas, bet tik pasi-aukodamas ant kryžiaus. — Ir kaip mūsų Viešpats Jėzus ypač per savo kentėjimus išgelbėjo pasaulį, taip ir jūs ypatingai aukodami Jėzui ir savo kentėjimus, galėtumėte būti nepaprastu vargšų žmonių apaštalu. O ypač paaukodami Jėzui tą gilųjį savo sielos skausmą, jūs, net pasilikdami tarp savo kasdieninių pareigų ir vargų, galite tapti geriausiu Kristaus apaštalu ir skelbti Jo Evangeliją „visam sutvėrimui“, kaip to reikalauja mūsų Viešpats Jėzus.

Protestantas meldžiasi už Lietuvą.

— Žiūrėk, Tamsta! — aiškinau jam toliau tas kilniausias mūsų švento kat. tikėjimo tiesas, kurių jis dabar su didžiausiu nusistebėjimu klausė; o jo akis vilgė džiaugsmo ašaros. Štai aš, kaip tik dabar važiuoju Lietuvon apaštalauti. Ir jau iš anksto žinau, jog visi tie mano apaštalavimo darbai nesuteiktų jokios naudos sieloms, jeigu tik aš nebūčiau tikras, jog dar yra pasaulyje pilnų apaštališkos dvasios sielų, kurios savo maldomis, darbais ir ypač savo tyliais kentėjimais nepadarytų tų mano darbų vaisingesniais...

Mūsų traukinys sustojo. Mes buvome jau Karaliaučiuje. Čia tasai kilnūs senelis jau turėjo išlipti. Karštos džiaugsmo ašaros riedėjo per jo nusiblaiviusį veidą... Atsisveikindamas jis man padavė savo ranką ir visas susijaudinęs kalbėjo:

— „Iš visos širdies aš jums dėkoju! Jūs man sutelkėte visų didžiausią mano gyvenimo džiaugsmą. Dabar jau aš žinau, jog mano gyvenimas ir mano darbai turi amžiną vertę! Ir aš Tamstai užtikrinu, jog visas savo gyvenimo dienas, kurios man dar liko, kasdien aukosiu Viešpačiui Jėzui savo maldas, darbus ir ypač savo gilųjį sielos skausmą už jūsų darbus Lietuvoje...“

Netrukus jis apleido vagoną. Mūsų traukinys vėl pasileido visu greitumu bėgti Lietuvos linkon. Bet aš dar ilgai maščiau apie tą senelį ir vis meldžiausi į Švenč. Išganytojo Širdį, prašydamas, kad ta geroji mūsų Viešpaties Širdis ir toliau neapleistų iš savo globos to geraširdžio senelio. Ir visiškai pavedęs tą kilnią sielą Švenč. Jėzaus Širdžiai, aš pilnai tikiuosi, jog kaip Viešpats Jėzus atvedė ją prie manęs, taip Jis ir toliau ją globos...

Lietuvoje.

Dar praslinko keletas valandų ir aš jau važiauvau per žaliuojančius Lietuvos laukus.

Bet mano ausyse vis dar skambėjo paskutiniai to senelio žodžiai: „Dabar jau aš žinau, jog mano gyvenimas ir mano darbai turi amžiną vertę. Aš juos aukosiu kasdien už jūsų darbus Lietuvoje“.

Žiūrėdamas pro traukinio langus, aš mačiau, kaip žmonių būriai visur dirbo, skubėjo: vieni piovė šieną, kiti grėbė, vežė.. Ir aš vėl pamaniau: Kažin, ar šitie geraširdžiai Lietuvos žmoneliai irgi žino, kad ir jų gyvenimas ir darbai turi taip pat amžiną vertę. O kad jie žinotų, jog ir jie, paaukodami savo kasdieninius darbus ir vargus Švenč. Išganytojo Širdžiai, galėtų kaip tikri apaštalai prisidėti prie Lietuvos dvasinio atgimimo ir savo kasdieniniu pasiaukojimu galėtų iškovoti Lietuvai tikrą dvasinę nepriklausomybę!.. O, jau tąsyk visa mūsų šalėlė netrukus vėl galėtų pasivadinti šventąja Lietuva!

Ir kada tik man ateina sunki valanda, aš nuolat atsimenu tą palaimintą kelionę pirmame mėnesio penktadienyje. O berašant šį straipsnį, mano ausyse rodos kažkas šnabžda: „...už jūsų darbus!“ Taip, to senelio malda be abejo lydi ir šiuos „Žvaigždės“ puslapius, idant šis menkas mano raštelis paveiktų ir į tavo širdį ir sužadintų tavyje kilnių, apaštališkų pasiryžimų...
Tėvas X. S. J.

Kiek kartų mane nuliūdintas užtvinsta,
Kiek kartų raudodama plaka širdis —
Žvelgiu į Alyvų darželį ir — rimstu
Ir laikiu, žinau, kad tos žaizdos užgis
Kiek kartų suspaudžia nelaimės didžiausios,
Kiek kartų gyvenimas raižo žaibais —
Žvelgiu į Golgotą, kur kybo Aukščiausias,
O lūpos suvirpa: Jisai neapleis!

Bern. Brazdžionis.

Iš gyvenimo užrašų.

Sunkus šios žemės gyvenimas. Ukanos dengia mūsų akiračio skliautus. Daug kas yra tojo gyvenimo parblokštas, sulamdytas... Vienas per savo kaltę, kitas be kaltės. Tie gyvenimo parblokštieji reikalingi paguodos, stiprinančio širdies žodžio, krikščioniškos meilės. O, nepraeik pro šalį nei laimingojo nepastebėjęs, kas blogiau, neprimink jo iš netyčių koja, nepastūmėk jo į bedugnę... Gyvenimo išmintis reikalauja, kad mes mokėtume praeiti per gyvų žmonių kūnus, tuo pačiu jų neužmindami. Ne kiekvienas apskurdėlis, gyvenimo parblokštasis yra auka jo paties kaltybių. Gal po jo skurdo ar pasileidimo pluta slepiasi palaidotas žmogus prakilnių siekių, švelnios sielos, bet netikusių aplinkybių dėka jis buvo pastūmėtas į pažeminimą, išjuoką, skurdą ir pasileidimą. Suprask jo nelaimę, paguosk jo sielą, nuramink liūdėsį, tegul nusišypso jo veidas — gal jis pasijus reikalą atgailoti, sugrįžti į tiesos kelią. Mokėk išskaityti jo praeities istoriją. Gal jo kūdikystės dienos nematė šviesios saulutės, motiniško žodžio negirdėjo? Gal jis gyvenimo pavasarį nesurado gailestingumo gėlių, o vien dygias rudens rugienas? Gal jis prarado laimę, jaunystės turtus užsivylus širdžiai, ar laiku neapsižiūrėjęs? Gal žmonės nesuprato jo pasiryžimų, išjuokė jo jausmus, padėję, nekaltai apkalbėjo, nuplėšė garbę, tuo surambino ir atšipino jo jausmus ir sukūrė keršto ugnį prieš visus. Ko gi tokiam reikia kad ne užuojautos, paguodos? Argi jis yra nedoras? Jis yra tik nelaimingas vargšas, reikalaujantis mūsų pagalbos. Kieno pareiga tat padaryti, jeigu ne artimo? Ir kas sakė, kad toksai žmogus jau būtų visiškai prazuves žmonijai, dangui? Visi ligonys juk reikalingi gydymo, krikščioniško gydymo. Vaistai, krikščioniškos meilės pagaminti, labai gelbsti. Verta atsiminti, kad rankos Tų, Kuris nešė kryžių, paprastai buvo tiesiamos vargšui, nelaimingam nusidėjėliui priglausti. Eidami savo Mokytojo Kristaus pėdomis, atsiminkime šias pareigas: darbui dirva plati, gal pamiršta. Šis krikščioniškas darbas dabartiniais laikais itin reikalingas.

J. Jakutis.

Dievo keliai.

„Tai Viešpaties padaryta ir stebėtina mūsų akyse“ (Mat. 21. 42).

Viename Milano laikraštyje, monsinjoras P. Oligati smulkiai aprašo, kaip per nepaprastą Švenč. Jėzaus Širdies pagalbą, katalikiškas Milano universitetas įsigijo naujus rūmus, į kuriuos šiemet persikels. Tie rūmai pirma buvo Cistersų vienuolynas; vėliau, ir iki paskutinių dienų buvo karo ligoninė. Universiteto įsteigėjas ir jo dabartinis rektorius yra Tėvas Gemelli O. Fr. M., kitą syk buvęs karštas socialistas, bedievis. Jo atsivertimo istorija yra ankštai surišta su naująja universiteto buveine. Tą istoriją bent trumpai noriu papasakoti ir maloniesiems „Žvaigždės“ skaitytojams.

Prieš kokius 24 metus, Milano karo ligoninėje (t. y. dabartiniuose universiteto rūmuose), gavo tarnybą nesenai užbaigęs mokslus, su didžiais pagyrimais Pavijos universitete, medicinos daktaras Gemelli.

Nuo pat pirmųjų savo mokslo metų jis buvo didis krikščionybės priešinys. Suiručių metu dažnai jis sakydavo karštas prakalbas miesto gatvėse triukšmingoms minioms, niekindamas ir keikdamas Dievą, Bažnyčią ir dvasiškiją. Dauguma ne tik liaudies žmonių, bet ir šiek tiek pramokusių aklai jį sekė, remdamiesi jo gabumais ir išmintimi. 1898 metais Dr. Gemelli vos-vos nenustojo gyvybės vienoje demonstracijoje...

Būdamas Pavijos universitete dažnai susiremdavo su katalikų studentų ratelio nariais, kuriam pirmininkavo Vico Necchi. Baigęs medicinos mokslus, abu daktarai, Vico Necchi ir Gemelli, tarnavo Milano karo ligoninėje kaipo savanoriai. Bendrame gyvenime jiedu gražiai tarp savęs sutikdavo, bet apie savo pažiūras nė užsiminti vienas kitam nenorėdavo: vienas buvo karštas katalikas, tikras apaštalas; kitas gi užsispyręs bedievis. Bet tas bedievis tais laikais jau nebuvo toks šauklys, kaip studentavimo metu. Nors vis karštai tebesilaikė savo nuomonių, bet katalikus prietarų sekėjais jau nevadino.

Kaip tik tais karo tarnybos metais, tame pat rūme, kame dabar jau randasi Švenč. Jėzaus Širdies universitetas, iš lėto vyko to atkaklaus bedievio atsivertimas. Paslaptingoji Dievo malonė, draugui Necchi net nežinat parodė paklydusiam sūnui, kadaisė apleistus jo Dangiškojo Tėvo namus. O Jėzaus Širdis, matomai, buvo nutarusi iš atkaklaus persekiotojo padaryti didį savo garbės apaštalą.

Didįjį Penktadienį, tų paskutinių tarnybos ligoninėje metų, daktaras Necchi labai nustebo ir prasidžiugo, pamatęs daktarą Gemelli beklūpantį prie Kristaus grabo šv. Ambrozijaus bazilikoje Milane. Po Velykų karo ligoninės kopolytėlė, kuri dabar jau paversta į universiteto bažnytelę, kas rytą matė abudu draugu beklūpiančiu prie altoriaus ir priimančius Šv. Komuniją.

Ten, toje pat kopolytėlėje, Altoriaus Kalinys, Eucharistijos Dievas, davė pažinti buvusiam bedieviui savo meilės saldybes; pažvelgė į jo sielos gelmes ir pavadino pas save. „Atiduok man tavo gyvenimą, tavo jaunystę, tavo ateitį, visas tavo viltis, norus ir pasiryžimus, tavo mokslą, vargus ir sunkumus, visą tavo patį! Aš gi būsiu tavo užmokestis!“ Taip Jėzus kalbėjo naujo atsivertėlio sąžinės gelmėse. Tas gi pažinęs Jėzų, nespriešino Jo balsui. Pasiryžo klausyti ir kuo greičiausiai sekti Jėzaus kvietimą. Baigęs tarnybą, apleido karo ligoninę; ne-grįždamas net į tėviškę, tuoj įstojo į pranciškonų vienuolyną: šv. Pranciškaus ordenas įgijo naują narį, į apleistus tėvo namus sugrįžo bado prispaustas sūnus palaidūnas.

Pasklidus žiniai apie daktaro Gemelli įstojimą į vienuolyną, žmonėse kilo gana didelė audra. Šeimyna ir spauda dėjo visas pastangas, kad tik kaip nors jį atkalbėjus nuo to nepaprasto pasiryžimo. Bet jokia galybė jau nesugebėjo išplėsti jauno daktaro iš Rezzato pranciškonų naujokyno. Nustoję vilties buvusieji atsivertėlio draugai viešai jį vadino pamišėliu. Kai kurie krikščionybę priešingi laikraščiai, norėdami bent

šio to pasiekti žmonių kalbomis, arba kaip nors užtemdinti tokį įvykį, gailiai apraudojo tą atsitikimą, sakydami, kad tikrai nepaprastų gabumų žmogus nustojo proto. O vienas milaniecis (Piccinini) net paskelbė gana keistą straipsnį viename Milano laikraštyje (Il Tempo) su antrašte. „Gabumų savažudybė“.

Kaip aklas buvo to milaniečio sprendimas. Tapimą vienuoliu jis pavadino „gabumų savažudybė“, gi šiandieną, vos tik keleriems metams praslinkus, ne tik Milaną, ne tik Italiją, bet ir užsienis stebisi to vienuolio gabumais. Jo įkurtasis universitetas, pavestas Švenč. Jėzaus Širdies globai, kasdieną auga ir garsėja. Jėzus iš atkaklaus savo priešo pasidarė tikrai darbštų savo garbės apaštalą.

G.

Vargšas Jėzus.

Skaudu yra žiūrėti kaip žmonės elgiasi su Juo. Jis yra ten savo meilės nelaisvėje laukias ateinant sielų, bet kas Jį atsimena? O taip lengva prie Jo prisitarti nors trumpai valandėlei, pažiūrėti į tas dures, pasiūsti tabernakulo linkon bent vieną kitą mintį, pasakyti vieną antrą žodelį... bet visa tai daugeliui sielų rodosi nepakeliama našta, tikras sunkumas. Taip tūlos sielos yra suvargusios!

Keliauja pro pat bažnyčią ir neranda reikalo pusiūsti bent mažo pasveikinimo Jėzui. Sutinka kelyje ir gėdinasi Jį pažinti. Žmonių daug geresni santykiai su savo dideliais priešais, kaltininkais. Vargšas Jėzus!

Jėzus visuomet meldžias* altoriuje: * ir kaip Jis meldžias! Rodos matau Jį Getsemano darže: visas išbaęs, akys ašarotos, krauju pasruvusios, rankos pakeltos į aukštį, krūtinė giliai alsuoja, Jis visas dejuoja, atsidūsta... Bet dėl ko miega pasišalinusieji? Dėl ko neateina melstis kartu su Juo? Nejaugi jie nejaustų pagundų pavojaus?

Paliktų Jį bent ramybėje! Jis meldžias, kiti gi Jį keikia; Jis maldauja, kiti ant Jo piktžodžiauja; Jis laimina, kiti Jį niekina; Jis aukojasi ir kiti Jį atstumia. Ai man, jei Jis galėtų, į naujus skausmus atkristų! Vargšas Jėzus!

Prabėgo daugelis šimtmečių*, kaip jau padaryta Duona, ir daugelis šimtmečių kaip šimtai ir tūkstančiai sielų miršta iš alkio. Daugelis jų niekuomet nėra pažinę tos Angelų Ducnos, kiti vėl jos nematė nuo savo pirmosios Komunijos: jiems net nemalonu išgirsti apie tai ir jie nesugeba ją kitaip priimti kaip tik verčiami. Ir Jis, Kuris visuomet mylėjo tas sielas ir visuomet jas tebemyli, norėtų joms pagelbėti, jas suraminti, jų varguose padėti, bet negali, yra kludomas jų pačių neprotingumo... Jėzus be sielų! Vargšas Jėzus!

O kai kurioms sieloms* nepakanka Jį palikti vieną, nuo Jo atsiskirti; bet jų nedėkingumas dar siekia toliau. Jie šventvagiškai priima šv. Komunijas! Jo garbė mindoma purve, Jo gražumas slepiamas neš-

varume, Jo malonumas skandinamas žiaurume, Jo Širdžiai teikiama naujos ietys, lūpoms naujos tulžies, sielai naujų kančių... elgiamasi žiauriau kaip ant Golgotos kalno. Jėzus dabar pasiėmė pareigą nekeršyti šventvagiams, šventvagai gi pasiėmė sau už pareigą visokiais būdais atnaujinti Jam nuoskaudą. Vargšas Jėzus!

Jėzus visuomet yra Golgotos kankinys, kankinys skausmo ir meilės. Savo gailestingumą Jis norėtų paskleisti nusidėjėliams, kad jie bent paskutinį atodusį savo gyvenimo Jam paaukotų. Atgailojęs žmogžudys miršta ir yra pirmutinis, kad drauge su Juo įeity į Rojų.

Jėzus nesumažino anos dienos gerumo, su tuo pačiu nužemintos meilės uolumu, kantrumu, Jis klabina į duris savo miršančiojo priešo.

„Jei tu pažintumei, kas yra tas, kurs su tavim kalba!..“

Norėtų jį nuplauti savo krauju, pabučiuoti į veidą, pasakyti, kad jam atleidžia visa, visa ir dabar vien tenori jį paimiti į savo glėbį ir nusi-nešti į dangų. Bet atkaklus nedėkingumas atstumia Jo gailestingumą, su paniekiniu atmeta Jo pakvietimą, į Jo dovanojimą žiūri su didžiausiu užsispyrimu. Liūdna Jėzui dėl savo nedėkingų žmonių. Jį vien tik dangaus angelai savo neapsakomą džiaugsmu suramina. Vargšas Jėzus!

Bet koki mano santykiai su Juo? Aš Jį taip dažnai priimu, kokia meile, kokių palankumų Jį sutinku? Koks Jam nuliūdimas, kai Jo nesistengiamo pažinti, abejingai tiki, lyg būtum Jo priešas; o koks skausmas Jam teikiama, kai trukdoma Jam mylėti!

Tačiau ir mano santykiuose su Švenč. Eucharistija yra mano didelis nemandagumas. Jei taip elgčiausi su sau lygiu, būtų gėda... Einu prie Komunijos, bet nejučiu savyje tikro pasiaukojimo Jėzui, ypatingos meilės... Eičiau Jį aplankyti, bet kartais nesurandu tinkamos valandėlės. Jį sutinku kely, tiesa, Jį sveikinu, bet dėl to reikia prisipažinti savo sumišimą, rodos, širdies gilumoj būčiau daugiau patenkintas, jeigu aš Jo nesutikčiau. Dalyvauju šv. Mišių aukoje, bet taip mažai maštau apie Kalvariją, tos Mišlos tokios ilgus atrodo... Galėčiau Jį palydėti, kai Jis eina ligonių lankytų, ir randu, kad tai yra labai gražus dalykas palydėti Vijatiką, bet tuo tarpu gėdžiuos žmonių—nebeeinu. Vargšas Jėzus! Vargšas ir aš.

*

Brangus mano Jėzau, man pridera tikra bausmė! Tu toks geras, aš gi taip nedėkingas! Man sunku ir galvoti, kad aš pats, gal būt, padidinu Tavo skausmingą gyvenimą.

Klausyk, Jėzau! aš pasižadu ateityje elgtis geriau, bet Tu pagydyk mano sielą, įpilk į mano širdį nors kiek savo meilės ugnies. Kai matysi mane nutolusį abejojančią ir lyg nuobodžiančią Tavimi, pasiųsk į mano širdį savo meilės kibirkstėlę, pajudink mano sąžinę, kuri neleisčiau iškrypti iš kelio, arba sustoti pusiaukelyje, kad toje kelionėje lydėtum mane aukšta ir tvirta meilė.

Norėčiau prašyti dar Tave, kad man duotum to dvasios saldimą, kuris mane taip pradžiugina. Man rodos, kad tada aš būčiau daug geresnis ir Tave labiau mylėčiau. Bet gal įvykti su manim ir priešingai, rasi, Tu nori man duoti keletą tos taurės lašų, kuriuos parengė mano buvusias atšalimas. Teesiel! Išgersiu iki dugno, by tik paskui Tu man leistum, o Jėzau, pailsėti prie Tavo Širdies.

Lakštutė.

Kaip didelė buvo Jėzaus meilė.

Mes esame reikalingi Dievo; be Jo mes neramūs. Šv. Augustinas sako: „Viešpatie, sau mus sutvėrėi ir mūsų širdis bus tol nerami, iki neatsilsės tavyje“.

Taigi dėl ko Jėzus būva Eucharistijoje? Į tą klausimą galima duoti daug atsakymų, bet visus galima suimti į šitą: Dėl to, kad Jėzus mus myli ir nori, kad ir mes Jį mylėtume. Meilė yra Eucharistijos įstatymo priežastis.

Be Eucharistijos Jėzaus meilė mums būtų panaši į kokio nors mirusio asmens meilę; tokią meilę mes greitai pamirštume ir toksai mūsų užmiršimas dar galėtų būti pateisinamas. Meilė turi savo įstatymus, savo reikalavimus: tik Eucharistija atitinka visiems tiems įstatymams ir reikalavimams ir dėl to per ją Jėzus turi teisę reikalauti meilės, nes Joje Jis mums parodo begalinę savo meilę.

Meilė, kurią Dievas yra įdiegęs į mūsų širdis, turi treją įstatymą, reikalauja trijų dalykų: matymosi arba bendro gyvenimo, bendrumo turtų gėrybių ir tobulos vienybės.

I. Tarp mylinčių vienas kitą asmenų — persiskyrimas yra tikras vargas, tikra bėda. Atsitolinimas susilpnina arba net užmuša ir stipriausias draugystes. Jei mūsų Viešpats būtų toli, nebūtų kartu su mumis, mūsų meilė susilpnėtų ir pranyktų. Žmogaus prigimtis reikalauja, kad norint užlaikyti meilės gyvybę, mylimasis daiktas turi būti arti.

Žiūrėkit, kai Jėzus jau buvo palaidotas, vargšai apaštalai—Emaus mokiniai, prisipažįsta, kad jie veik jau pametę tikėjimą. Del ko? Del to, kad jie neturi su savimi Mokytojo. Jei Jėzus nebūtų palikęs kito savo meilės ženklų, kaip tik Betlejų ir Kalvariją, greit Jį būtume pamiršę, ir dabar gal jau maža kas iš pasaulio žmonių Jį tepažintų.

Meilė nori matyti, girdėti, liesti, kalbėti.

Niekas negali atstoti mylinčio asmens: nei atminimai, nei dovanos, nei paveikslai; visi tie dalykai yra be gyvybės. Tai gerai žinojo mūsų Viešpats. Niekas nebūtų galėjęs atstoti Jo asmens. Mums buvo reikalingas Jis pats.

Ar nebūtų gana Jo žodžių, kurie yra užrašyti Šv. Rašte? — Ne, to negana; nes tų žodžių mes jau negirdime išeinant iš paties mūsų išganytojo burnos, negirdime Jo balso.

O Evangelija? — Yra testamentas.

Sakramentai ar nesuteikia dvasios gyvybę? Taip, bet reikia paties gyvybės Autoriaus, kad tą gyvybę mumyse užlaikius.

Kryžius?—Negana! Be Jėzaus jis mus liūdinais daro.

Viltis?—Be Jėzaus yra veik nuolatinė mirtis.

Protestantai turi visus tuos dalykus, tačiau matote, koks šaltas jų tikėjimas ir be gyvybės.

Ar Jėzus būtų galėjęs leisti mums gyventi tokiose aplinkybėse, vargti ir kovoti ant žemės be Jo?

Būtumėme labai nelaimingi, jei neturėtumėme Jėzaus su mumis. Būtime tikri treminiai, lyg apleisti našlaičiai, vieni, niekas mūsų žemėje nelinksminčių, gyvenimas visiškai būtų nepakenčiamas.

Bet su Eucharistija, su Jėzumi tarp mūsų viskas mums sekasi; Jis visados ten yra, dieną ir naktį, visiems prieinamas, nuolat mūsų laukia, Jo namų durys visada atviros; Jis pats pasisako, kad vargšus ir prispaustuosius su didesniu meilingumu priima Jis — Tėvas savo sūnų tarpe. Tai bendras gyvenimas su Jėzumi.

Kaip mus padaro dideliais ir kilniais ta draugystė! Kas per laimę turėti reikalą su Dangum, su pačiu Jėzumi! Tik ta yra tikra draugystė, nes ji yra maloni, meili, šeimyniška vidujinė.

Tokia draugystė mums buvo reikalinga.

II. Meilė reikalauja gėrybių bendrumo, turtų lygybės. Žmonės vienas kitą myli dalinasi laime ir nelaime. Meilės ypatybė yra dovanoti, dovanoti viską su džiaugsmu.

Tik žiūrėkite į Jėzų šv. Sakramente, kaip Jis viską visiems mieliai duoda: savo nuopelnus, savo malones, pačią savo garbę. Kaip skubinasi visus patenkinti! Niekam nenori atsakyti, kas tik Jį iš širdies meldžia.

Jėzus duoda pats save visada ir visur; apdengia pasaulį Konsekruotomis Ostijomis: nori kad visi Jo sūnus Jį turėtų. Iš penkių duonų

tyruose padaugintų paliko 12 pintinių: reikia, kad visi jos turėtų ir visi ja džiaugtųsi.

Jėzus Švenčiausiame Sakramente nori apsiausti visą pasaulį savo meilės apsiaustu, užgesinti visų tautų troškulį savo gyvybės vandeniu, kurs nuolat teka į amžinybės erdves. Visiems Jis skubinasi pagalbom.

Taigi Jėzus Švenč. Sakramente yra visas atsidavęs tik mums vieniems.

III. Meilės prasmė, paskutinis meilės tikslas yra tobula vienybė tu, kurie vienas kitą myli, dviejų susijungimas į vieną, dviejų širdžių į vieną širdį, nuomonių į vieną nuomonę, dviejų sielų į vieną sielą.

Klausykite, ką sako motina, spausdama kūdikį prie savo krūtinės: „Aš primanyčiau, tai iš meilės ji į savo širdį įtraukčiau!“

Jėzus yra pasidavęs tam meilės įstatymui, Jis pats ji yra padaręs. Naudodamasis mūsų gyvenimo prigimtomis aplinkybėmis, mirtinguoju gyvenimu, — atsiduoda mums šv. Komunijoje: mus pripildo savimi, pakeičia į save.

Dieviškasis sielų susivienijimas darosi tiek ankštesnis, kiek didesni yra mūsų norai, kiek didesnė meilė. Mes gyvename Jame, Jis gi mumyse. Mes ir Jis sudarome vieną daiktą, iki tol, kol ta vienybė Danguje pasikeis į amžinąją ir garbingą vienybę. Ta vienybė pradėta mumyse Dievo malonės ir gaivinama ir užlaikoma Eucharistijos pasieks tada aukščiausią savo tobulybės laipsnį.

Taigi Jėzaus meilė Eucharistijoje labai mus su Juo suvienija, mus pripildo dangaus džiaugsmu. Eucharistija atitinka visiems meilės įstatymams. Ji patenkina ir mūsų širdis ir Jėzaus Širdį.

G.

Jėzaus Širdis ir vaikučiai.

„Lelskite kūdikius eiti pas mane ir neginkite, nes tokių yra Dievo karalystė“ (Luk. 18. 16).

Vaikas, gyvenimo žiedas, rytojaus žmogus, gyva šiandieninio žmogaus garbė, yra ateities pranašas ir dabarties papuošalas; kūdikis, it šviesa ar koks brangumynas, suteikia krikščioniškai šeimynai gyvybės, tikro džiaugsmo ir laimės.

Bet nežiūrint į tai, tas brangumynas senovėje (kai kur dar ir dabar) nebuvo tinkamai vertinamas. Tėvai vaikais dažnai visai nesirūpindavo; vaikų priežiūra ir jų auklėjimas buvo vergų darbas. Kiek jų be gailėsčio išžudyta, išmesta į kalnų tarpeklius, arba paaukota įvairiems stabams, kuriuos geidulių apakintas žmogus manė dievais esant!

Jėzus jautė karštą tų širdelių plakimą, Jo gi Širdis buvo pilna kūdikystės išaukštinimo ir atgaivinimo jausmų.

Jėzui pasirodžius pasaulyje, kūdikiai pasijuto esą Jo artimiausieji draugai. Jie, taip baugštūs, jausmingi, taip dažnai nežina, kas juos atvira myli, pajuto patraukimą į Jėzų. Jam bevaikščiojant po Palestiną, vaikai nuolat paskui Jį sekiojo, nuolat į Jį žvelgdavo savo nekaltomis akelėmis. Kaip Jis buvo brangus toms Palestinos vaikučių širdims!

Kaip gliai buvo Jo paveikslas įsmigęs į jų mintis. Vaikai apšaukė Jėzų Išganytojum, vaikučiai pirmiausiai praliejo už Jį savo kraują. Evangelijoj sako, kad vieną sykį apaštalai norėjo nuvaikyti nuo Išganytojo vaikus, nes jie kėlė per didelį triukšmą, bet Jėzus juos sudraudė sakydamas: „Leiskite kūdikius eiti pas mane ir nedrauskite, nes tokių yra Dievo karalystė“. Kaip turėjo džiaugtis tie vaikučiai, girdėdami tuos dieviškus žodžius, jausdami Jėzaus rankos glostymus, matydami Jo dangišką šviesą spindinčias akis patikdami tai Širdžiai, kuri tarytum sudieviną visus tuos, kurie Ją myli.

Tarp jų, kuriuos Jėzus prikėlė iš numirusių, tik Lozorius buvo suaugęs žmogus; kiti da jaunuoliai — tikri Jėzaus draugai.

Vaikai — jaunuoliai taip pat ir šiandien yra Jėzaus ypatingai mylimi. Jo Širdis visuomet išklauso vaiko maldos. Žinau vieną tėvą, kurs prispaustas bėdos visuomet siunčia savo kūdikius prie Jėzaus į bažnyčią, kad jie melstųsi, ir visuomet būva išklausytas ir suramintas. Kaip nekalti kūdikiai džiaugiasi, išgirdę kalbant apie Jėzų! Motinų tai reikia paklausti, kurios turi progos supažindinti kūdikius su Jėzumi. Jie patys kartais nejausdami ką darą, skubinasi prie altoriaus pagarbinti Jėzaus ŠS. Sakramente.

Jėzaus Širdis, Motinai Bažnyčiai būdnt, nenustoja rūpintis vaikučiais mokyklose, prieglaudose, ligoninėse, kuriose dėlai Jėzaus Širdies įtakos, viešpatauja krikščioniškoji artimo meilė. Dievo Apvaizda pažadina apaštalus ir net ištisas Dievui atsidavusių žmonių bendruomenes, kurios rūpinasi vaikų auklėjimu ir jų vedimu prie Jėzaus, pav. kun. Bosko ir jo saleziečiai.

Del to ir pirmutinė tėvų, mokytojų bei auklėtojų prievolė turėtų būti — jau iš anksto supažindinti vaikučius su Jėzaus Širdimi, kuri juos tikrai myli ir trokšta jų tikros laimės, nes reikia kad vaikas pažintų gera, kol dar jis nėra sugadintas blogo.

G.

Brangi dovana vardo dienoje.

Laike didesnių švenčių, kokių sukaityvių ir ypač vardo dieną žmonės siunčia įvairių sveikinimų bei linkėjimų savo artimiesiems. Be abejo, visa tai yra labai gražūs krikščioniškos meilės ir broliškumo reiškiniai, kurie lyg ištraukia žmogų iš jo nekartą labai siaurų gyvenimo aplinkybių, parodo jam, kad dar yra žmonių, kurie su juo draugauja, jį gerbia, myli. Bet tik ar nebus visų gražiausi sveikinimai vardo dienoje, apie kuriuos mums teko girdėti toks paprotys, kuris viešpatauja vieno neturtingo Vokietijos kataliko šeimynoje. Tėvai, būdami neturtingi ir turėdami aprūpinti didelę šeimynėlę, nutarė vardo dienos laiku, arba prie kitų iškilmingesnių progų apdovanoti savo vaikelius brangiausia dovana; būtent, jie užprašo vienas šv. Mišias už savo vaikučių kūno ir dvasios gerovę! Tikrai, į tokias šeimynas Dievo palaima jau turi įžengti..

Kažin ar negalėtų ir mūsų skaitytojas ar skaitytoja prie panašių progų nudžiuginti savo artimuosius tokia brangia dovana?

APIE KATALIKŲ MISIJAS.

Šv. Tėvo sukaktuvės ir kat. misijos.

Šių metų gegužės mėn. 31 dieną sukako lygiai 70 metų nuo Šv. Tėvo Pijaus XI gimimo dienos. Daugelis katalikų draugijų ir kat. laikraščių iš įvairiausių šalių siuntė Romon savo sveikinimus. Ypatingomis pamaldomis už Šv. Tėvą visose Kauno bažnyčiose ir keletu paskaitų apie Pijaus XI gyvenimą buvo paminėtos ir Lietuvoje tos garbingos Vyriausiojo Ganytojo sukaktuvės.

Gėda būtų vaikams nieko nežinoti apie savo tėvą. Lygiai netinka nė vienam geram katalikui nieko nežinoti apie Katalikų Bažnyčios Galvą, Šv. Tėvą.

Pijus XI yra gimęs 1857 metais gegužės mėn. 31 dieną šiaurinėje Italijoje, Dezio miestelyje. Sulig tėvais jis vadinosi Achillas*) Ratti. Jaunutis Achillas turėjo laimės lankyti Dezio pradžios mokyklą, kurioje per ištisus metus 43 metus mokė ir pasišventęs Kristaus numylėtųjų mažutėlių apaštalas, kun. Juozas Volonteri. Pamaldūs tėvai ir tas kilnis mokytojas įkvėpė šiam nepaprastai gabiam jaunikaičiui gilaus tikėjimo diegus. Dar pradžios mokykloje būdamas, šis pamaldusis moksleivis, pajuto savyje pašaukimą į kunigų luomą ir jau netrukus jis įstoja į mažąją kunigų seminariją San Pietro ties Milano. Pagaliau Milane šv. Karolio Baromejaus kolegijoje baigęs gimnaziją, 1876 metais studentas A. Ratti įstoja į Didžiąją Milano Seminariją. Visą laiką pasižymėdamas savo nepaprastais gabumais, jau po trejų metų bažnytinės valdžios siunčiamas, vos tik su keleta savo rinktinių draugų klierikas A. Ratti 1879 metais apleido Milaną ir nuvyko į Tėvų Jėzuitų vedama šv. Tėvo universitetą Romoje (Collegio Romano).

Jau pirmaisiais metais savo gyvenimo Amžinajame mieste—Romoje susilaukė savo pasilgtosios šventimų dienos. Išvestas į kunigus, 1879 pirmąją šv. Kalėdų dieną, kun. Ratti atlaikė pačioje Romoje savo pirmąsias šv. Mišias, visiškai pasiaukodamas Dievo Karalystės išplėtimui žemėje.

1882 metais kun. A. Ratti jau su geriausiais pažymėjimais baigė savo mokslus Romoje ir gavęs bažnytinių teisių, filosofijos ir teologijos mokslų doktoratus, grįžo į Milaną. Keletą mėnesių kun. Ratti su nepaprastu uolumu darbavosi Barni parapijoje. Ir net pakviestas į Milaną būti profesorium kun. A. Ratti nemeta savo apaštalinio darbo, o tik dar labiau juos išplečia. Taip jis, Milano Arkivyskupo skiriamas, imasi vadovauti vienai vienuolių seserų draugijai, kurl buvo pasišven-

Šv. Achillas buvo vienas pirmųjų krikščionių kankinių, kuris drauge su šv. Nereju buvo šv. Petro Apaštalo pakrikštyti Romoje. Juodu buvo kareiviai ir tarnavo pas vieną cėsoriaus Domicijono giminaitį. Atvertę ir savo poną krikščionybėn, drauge su ja ir savo galvas už Kristų.

tusi nešti dvasinės paramos visoms kat. moterims ir mergaitėms. Todel ir šalia savo paskaitų universitete kun. prof. Ratti dar nuolat sakydavo nemaža pamokslų, prakalbų įvairiems žmonių luomams. Ypač jis mėgdavo kalbėti laike gegužinių pamaldų. Dažnai galima buvo matyti šį pasišventusį kunigą apsuptą katalikiškojo jaunimo būrių, kurių širdis jis ypatingai mokėdavo atjausti ir patraukti. Prof. Ratti, gerai žinodamas, jog dori žaidimai ir sveiki kūno mankštymai geriausiai gali atitraukti jaunimą nuo blogų ir netikusių pasilinksminimų, todėl ir jis pats įstojo į „Italų kalnų laipiotojų draugiją“ ir nesyki jis palydėdavo

Šv. Tėvas Pijus XI.

į Alpių kalnų aukštumas būrius katalikų jaunikaičių, su kuriais drauge jis užgrūdino ir savo kūno pajėgas.

Už didelius jo apaštalavimo ir mokslo darbus šv. Tėvas Pijus X 1914 metais pakvietė prof. Ratti į Romą ir pavedė jo globai didžiulį Vatikano rūmų knygyną. Kiek nurimus didžiojo karo audroms, Šv. Tėvas Benediktas XV 1918 metais siunčia Monsinjorą Ratti Lenkijon ir Lietuvon tvarkyti bažnytinių reikalų. Atvykęs ir Lietuvon Šv. Tėvo Atstovas turėjo progos iš arti pažinti ir Lietuvos katalikų vargus bei rūpesčius. Ir ne vienas Lietuvos katalikas dar džiaugsmingai mini ta

malonų dabartinio Sv. Tėvo atsilankymą mūsų tėvynės parapijose ir įstaigose...

1922 metais išrinktas Bažnyčios Galva, — Šventasis Tėvas dar labiau savo nepaprastą veikimą, steigia ir remia naujas kat. mokslo įstaigas, paskelbia „šventuosius (1925) metus“, šv. Pranciškaus ir šv. Aloyzo jubilėjus, apšaukia Kristų viso pasaulio Karalium, skelbia visą eilę naujų šventųjų ir palaimintųjų, skiria visą eilę naujų vyskupų ir kardinolų. Nepamiršdamas nė Lietuvos, Jo šventenybė suteikė ir mūsų šalelei keturis naujus Ganytojus, pats paaukoja pusę lėšų reikalingų Tėvų Jėzuitų gimnazijos pastatymui Lietuvoje. Ir jau daugelis Lietuvos maldininkų, kurie tik turėjo laimės nukelti i Romą ir atsiklaupę prieš Šv. Tėvą prašyti palaiminimo sau ir savo tautiečiams, — patyrė, kaip labai Jo Šventenybė ir dabar dar tebebrangina ir tebemyli mūsų šalį ir jos žmones. O „Žvaigždės“ Redakcija ir visi „Žvaigždės“ Skaitytojai-os dar ilgai tebeiminės tą palaiminimą, kurį Jo Šventenybė per savo kardinolą Gasparri teikėsi šių metų pradžioje mums atsiųsti.)*

Ir čia trumpame straipsnyje yra net sunku suminėti visus nuopelnus, kuriuos tik Jo Šventybė Pijus XI trumpu savo popiežiavimo laiku yra įgijęs Lietuvai ir visam katalikiškajam pasauliui. Vis dėlto mes negalime praėti pro šalį bent trumpai nepaminię tų didelių pastangų, kokias Šv. Tėvas dėda, trokšdamas, idant šv. Kristaus Evangelija kuo labiausiai išsiplatintų ir stabmeldžių kraštuose. Tuo tikslu laike „šventųjų Metų“ Romoje Vatikano rūmuose leido suruošti didžiulę kat. misijų parodą; nuolat dėkoja ir skatina visus kat. draugijų narius, kurie tik prisideda prie kat. misijų bent savo piniginėmis aukomis. Pats Šv. Tėvas rūpinasi atnaujinimu didžiosios Tėvų Jėzuitų universiteto Japonijoje, įšvenčia 6 kyniečius vyskupais ir siunčia juos į savo audringąją ir kraują paplūdusią tėvynę Kyniją skelbti ramybės Evangeliją. O visų labiausiai Šv. Tėvas yra įrodęs, kaip jam nepaprastai rūpi kat. misijos stabmeldžių kraštuose, savo reikšmingu aplinkraščiu del kat. misijų, kuris buvo išleistas pereinčių metų vasario 28 dieną. Tame rašte Jo Šventenybė, nurodydamas į tas neapmatomas stabmeldžių minias, pabrėžia, jog „didžioji Viešpaties plūtis“ jau yra visiškai prinokusi ir tie milijonai stabmeldžių tik laukia Dievo žodžio skelbėjų. Ir todėl primindamas visiems katalikams tą karštą ir paskutinį išganytojo prašymą „eiti į visą pasaulį ir skelbti Evangeliją visam sutvėrimui“ (Mork. 16. 15), taip pat aiškiai nurodo ir reikalą, idant kiekvienoje vyskupiijoje ir parapijoje susirastų žmonių, kurie savo maldomis ir aukomis prisidėtų prie to milžiniškojo apaštalavimo, steigdami atitinkamus būrelis ir draugas kat. misijoms šelpti.

Kaip tat būtų gera, kad ir mes, minėdami šias dideles šv. Tėvo 70 metų sukaktuves, pasiryžtumėm ir iš savo pusės kiek begalėdami savo malda ir aukomis prisidėti prie įvykinimo tų didžiausių išganytojo ir Jo Vietininko troškimų.

Pas Šv. Tėvą lankęsis
T. J. Pa-tys S. J.

*) Žiūr. „Žvaigždė“ 1927 m. Nr. 1. psl. 1. „Šv. Tėvo Pijaus XI palaiminimas „Žvaigždės“ Redakcijai ir skaitytojams“.

Iš katalikų pasaulio.

Tikėjimo platinimo draugijos sukaktuvės.

Prieš penketą metų katalikų pasaulis iškilmingai minėjo 300 metų sukaktuves nuo įsikūrimo Tikėjimo Platinimo Dr-jos (1622—1922 m.). Šiose dienose vėl suėjo 300 metų nuo įsteigimo pirmosios tos draugijos kunigų seminarijos Romoje, kurioje buvo auklėjami misijonieriai į stabmeldžių kraštus. Į šią kun. seminariją daugiausia yra priimami jaunuoliai kilę iš tų pačių šalių, kuriose randasi kat. misijos. Tokiu būdu jie baigę šią seminariją grįžta į savo gimtąsias šalis ir skelbia išganimo mokslą savo tautiečiams. Iš tos įstaigos yra išėję ir dabar tebegyvena 4 kardinolai, 85 vyskupai ir didelis skaičius misijonierių. Savo įstaigos sukaktuvių dieną daugelis tų misijonierių suvažiavo į Romą ir čia prieš Šv. Tėvą net 28 tautų atstovai, suplaukę iš tolimiausių kat. misijų, kalbėjo kiekvienas savo kalba. Gerlausio įspūdžio padariusios dviejų negrų kalbos. Tų iškilmių pabaigoje prabilo ir pats Šv. Tėvas, iškeldamas didelius nuopelnus, priminė taip pat ir tas garbingas kankinių eiles, kurie iš tos įstaigos išėję yra net savo galvas paguldę už Kristų. Gi šitos įvairiakalbės iškilmės Šv. Tėvui buvusios lyg tų stabmeldžių tautų šaukimas pagalbos. Laimindamas tą kilnią darbą ir meldamas jam Visagallo pagalbos. Dangun Žengimo šventėje Šv. Tėvas atlaikė iškilmingas pamaldas Šv. Petro bazilikoje.

Pasiuokojimas už katalikų misijas.

Šv. Tėvo Pljaus XI raštas apie katalikų misijų rėmimą stabmeldžių kraštuose — visose kat. šalyse yra karšto entuziazmo (užsidegimo) ir noro kiek galint daugiau malda ar darbu prisidėti prie Dievo Karalystės išplėtimo stabmeldžių kraštuose. Čia itin mums bus įdomu pastebėti, kokio nepaprasto pasišventimo yra iššaukęs tasai Šv. Tėvo paskatinimas Katalikų Bažnyčios vienuolynuose. Antai Belgijoje seserų Benediktinių vienuolyne Lofem'e (ties Briugge miestu) įsikūrė didelė seserų vienuolių sąjunga, vardu „Contemplation et Apostolat“ (Susitelkimas ir Apaštalavimas). Ton draugijon yra įstojusi visa eilė moterų vienuolynų Belgijoje, Vokietijoje ir kitur. Įsirašiusiųjų seserų tikslas — dvasiniu būdu lyg prisisivinti arba adoptuoti vieną kurį nors kat. misijų kraštą ir save ypatingu būdu už tas šalis Dievui paaukoti ir melstis, kad Kristaus mokslas tose šalyse labiau įsigalėtų.

Kaip reta tokių sukaktuvių!..

Visame kat. pasaulyje randasi daugybė stebuklingų vietų, pašvęstų Švenč. Panelei Marijai. Daugelis tūkstančių žmonių, Marijos meilės vedami, eina dulkėtais keliais, arba važiuoja traukiniais į tas Marijos

šventovės, savo vargų išsiskystų, savo skausmų išsiverktų... Ir daugelis iš ten grįžo pilni džiaugsmo ir naujų jėgų. Tačiau tarp tų nesuskaitomų maldininkų būrių, kurie keliauja į tas šventas Marijos vietas čia vertėtų pažymėti vieną 70 metų senelį, vardu Elsing, kuris 1925 metais jau 50 tą kartą keliavo į gana tolimą Kevelar'o miestelį (Vakarinėje Vokietijoje), kame randasi stebuklingasai Dievo Motinos paveikslas. Geri jo parapijos žmonės drauge su savo klebonu, norėdami pagerbti to senelio pamaldumą, kartu atkeliavo su juo į Kevelar'ą ir čia, ties pačia Marijos šventove, klebonas pasakė netikėtą pamokslėlį gerajam seneliui, dėkodamas už jojo gražų pavyzdį ir įteikdamas jam tam tikrą kryželį ir vainiką su užrašytu skaičiumi 50 metų. Jo parapijiečiai tuojuomet nemaža pinigų savo gerbiamajam jubilatui. Ar šitoks atsitikimas neragina ir mus dažniau lankyti mūsų šalyje esančias Šv. Panelės šventoves.

Džiaugsmo dienos ligoniams.

Jau „pernai“ „Žvaigždėje“ buvo rašyta*) apie Eucharistinius ligonių tridienius, kurie su tokiu nepaprastu greitumu tik per keletą savaitių išsiplatino ne tik Olandijoje, Vokietijoje, bet ir kitose katalikų šalyse. Praėjus žiemai, tos eucharistinės ligonių dienos vėl pradedama visu smarkumu ruošti įvairiuose Vakarų Europos didmiesčiuose ir šiaip jau tylicse parapijų bažnytelėse, kokia yra ir pati Bloemendalio parapija, kurioje pereitą pavasarį buvo suruoštas pirmasai tos rūšies tridienis. Taip pavyzdžiui, jau laikraščiai praneša, kad antru kart buvo pakartotos tos nuoširdžios ligonių šventės Olandijos Bloemendalyje, Vokiečių Barmene, Belgijos Antverpene ir dar ruošiamą visa eilė tokių pat iškilnių Namiure, Brugge ir daugelyje kitų vietų.

Ypač įspūdingai turėjo praeiti tos eucharistinės ligonių pamaldos Antverpene. Čia jau šių metų kovo 29-30-31 dienomis su automobiliais, neštuvais ir ligonių vežimėliais į šv. Karolio bažnyčią buvo sutraukti 126 ligoniai. Visos iškilmės ėjo ta pačia tvarka, kaip ir Bloemendalyje. Šv. Tėvas buvo suteikęs leidimą, kad silpnesnieji ligoniai norėdami eiti tomis dienomis prie šv. Komunijos, gali ir prieš šv. Komuniją kiekįnamie užvalgyti. Bet ypatingo džiaugsmo suteikė ligoniams, kada jie laike tų širdingų rekolekcijų prieš išstatytąjį švenč. Sakramentą, susilaukė pasveikinimo iš Olandų ligonių apaštalavimo draugijos: „Olandijos ligonių apaštalavimo draugija, į kurią jau yra įsirašę virš 4300 ligonių, džiaugiasi drauge su Antverpeno ligoniais, dalyvaujanciais eucharistiniame tridienyje ir iš visos širdies sveikina del šventojo Tėvo palaiminimo, kuris yra suteikiamas visiems ligoniams, dalyvaujantiems tokiose trijų dienų švenč. Sakramento pamaldose“. Visi ligoniai ir šiaip dalyviai turėjo didelio džiaugsmo, matydami tų ligonių laimę.

*) „Žvaigždė“ 1926 m. Nr. 7. psl. 211—215.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms liepos mėnesio dienoms.

1. Jėzaus Širdies penktadienis. Kad mūsų šalis susilauktų kuo daugiausia kilnių ir pasišventusių apaštalų.

2. Šv. Elzbietos Aplankymas. Už visus maldininkus, kelianjančius į Švenč. Panelės stebuklingas vietas.

3. IV sekm. po Sekm. Pal. Bernardinus Realino iš Jėzaus Draugijos. Kad mūsų žmonės būriais artintųsi prie Švenč. Sakramento.

4. Šv. Teodoras. Svarbūs Katalikų suvažiavimai Lietuvoje.

5. Šv. Antanas Kent. Už visus „Žvaigždės“ skaitytojus ir bendradarbius.

6. Pranašas Izaijas. Gryna, apaštališkoji dvasia mūsų kunigų ir kat. veikėjų tarpe.

7. Šv. Cirillus ir Metodijus išp. Gerų kat. knygų ir laikraščių skaitymas.

8. Šv. Elzbieta, kar. Idant ir mūsų šalies viscs susipratusios katalikės moterys pradėtų rimčiau kovoti prieš nepadorias ir netikusias moterų madas.

9. 19 kankinių iš Gorkumo. Dvasinis visų Lietuvos katalikų atgimimas.

10. VII sekm. po Sekm. Kad visi Lietuvos vaikai ir jaunuoliai būtų dažniau pažadinami prie šv. Komunijos.

11. Šv. Pijus I pop. Už Šv. Tėvą ir visus Lietuvos vyskopus.

12. Šv. Jonas Gvalbertas, vlen. Už pačius svarbiuosius Lietuvos vienuolynų darbus.

13. Šv. Anakletas pop. Mūsų prisirišimas prie Kristaus Vietininkų

14. Šv. Bonaventūras, vysk. Už visus katalikus mokytojus Lietuvoje.

15. Pal. Ignacas de Acevedo ir 30 kent. iš Jėzaus Draugijos. Už persekiojamus katalikus Meksikoje ir Kynuose.

16. Šv. Panelė ant Karmelio kalno. Didesnis pamaldumas į Nekalč. Dievo Motiną Mariją, nešiojant tą Švenč. Panelės „rūbelį“ — škaplierius.

17. VI sekm. po Sekm. Idant į kiekvieną Lietuvos kat. šeimyną pareitų bent vienas geras kat. laikraštis.

18. Šv. Kamillas Lėlietis, vien. Kad Lietuvoje susirastų kuo daugiausia tylių maldos karžygių, kurie savo maldomis partrauktų daug Dievo malonių visai mūsų šalelei.

19. Šv. Vincentas a Paulo, vien. Už visas krikšč. labdarybės draugijas Lietuvoje. Gailestingosios seserys. Už vargšus, kurie gėdisi prašyti išmaldos.

20. Šv. Jeronimas iš Emilijani, vien. Melskime gausių Dievo palaimų šiemet išventintiesiems kunigams.

21. Šv. Prakseda, merg. Kad Šv. Jėzaus Širdis savo malonėmis padėtų išlaikyti mūsų jaunimui sielos skaistybę.

22. Šv. Marija Magdalena, atgail. Už visas doros žvilgsniu sunkiai nupuolusias mergaites.

23. Šv. Apolinaras, vysk. Gausi Dievo palaima Lietuvos laukamas.

24. VIII s. po Sekm. Pal. Juozapas Ben. Kottolengo—Mėn. Globėjas. Kad atsiverstų prie Dievo visi mūsų šalies netikintieji ir Dievo niekiniojai.

25. Šv. Jokūbas Apašt. Kat. tikėjimo išplatinimas stambeldžių kraštuose.

26. Sv. Ona, Šv. P. Marijos Motina. Gausūs šeimynų pasiaukojimai Švenč. Jėzaus Širdžiai

27. Pal. Rudolfas Akvaviva ir jo Draugai kent. iš Jėzaus Draugijos. Už visus nekaltai kenčiančius.

28. Šv. Viktoras, popėžius kent. Mellė ir prisirišimas prie mūsų kovojančios Motinos Bažnyčios.

29. Šv. Morta, merg. Šv. Mišių lankymas ir šio klomis dienomis. Už visas sergančias motinas.

30. Šv. Julitta, kent. Už visus gyvus ir mirusius M. A. narius.

31. VIII s. po Sekm. Šv. Ignacas Lojola. Jėzaus Dr-jos įsteigėjas. Už visus naujai įstojančius Jėzaus Draugijos narius Lietuvoje.

**Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis M. Ap. nariai gauna 100 dienų atlydų.**

Kasdieninė M. A. narių maldelė liepos mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aukoju Tau per nekalną Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos trokšdamas, kad šv. Evangelijos šviesa pasklistų stambeldžių tarpe, taip pat aukodamas ir toms intencijomis, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlaidus 1) vieną kurį mėnesio penktadienį, 2) Mėnesio globėjo dieną, 3) laike kiekvienos Permaidavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų prilyginama ir 4) dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.

Paskutinėmis dienomis Lietuvos Kat. Misijų skyrius prie „Žvaigždės“ Redakcijos yra susilaukęs gana daug aukų skiriamų katalikų misijoms stambeldžių kraštuose.

Grynais pinigais aukojo: Ona Elzbieta Penkauskaitė surinko—25 lt., Kazimieras Gumbelevičius per kun. Kriščiūną—10 lt., Kun. Vaišnora—5 lt., uolieji Aloviečiai: K. N. S.—10 lt. Mykolas Platakis—2 lt., Ona Platukienė—2 lt., Kalinauskienė—4 lt., Apollonija Bakšienė—2 lt., Pranciška Čecetaitė—1 lt., gerb. Vilkaviškietės: Agnietė Juškaitė—5 lt., p. Časnienė—6 lt., M. Žindžiūtė—2 lt., Adelija Miliauskaitė—5 lt., ir M. Marazauskaitė iš Ežerėnų—2 lt.

Pašto ženklais ir senų pinigų rinkiniais aukojo: J. E. Kunigaikštis Konst. Radvila, gerb. kun. Kojelis, Kun. M. Vėžys Dusetų, kun. Juozas Vaičaitis iš Griškabūdžio, nenuilstantieji Kovarsko parapijiečiai su kun. V. Strazdu priekyje, kun. Simanas Kazlauskas, Užkalnių Pradžios mokykla, p. M. Barcevičiaus vaistinė, p. Petras Antanaitis, Juozas Budrys, Povilas Liesis, Henrikas Bogarevičius, Leopoldas Jakas, Juozas Kučinskas, Kazimieras Danisevičius, Vincentas Krasnickas, Kazimieras Gumbelevičius, A. Požėla, Kazim. Čepulis.

Kat. misijų geradarės šiuo sykiu garbingai atstovauja šios aukotojos: Vienos Sėserų vienuolių vedamos mokyklos vaikučiai, Alytaus mergaičių būrelis su p-lė Rinkevičiūte, Rokiškio Skaucių skilties vardu p-lė Elena Mironaitė (valio, Skautė!), Ona Bakūnytė, p. Šlapelienė, Julija Serapinienė, Stanislova Budrevičienė, p-lė Kleinaitė; gerb. Lukišietės: Agota Stanaitienė, Marcelė Miščikaitė, Agota Keturakienė, Jazefa Jasevičienė, Agota Dailidukė, Petronėlė Skatikytė, Marijona Geruliukė, Jeva Merčičiukė, Marijona Baltrušytė; Petronėlė Dailidukė, Ona Bieliūnaitė, Anelė Šibutaitė, Pranciška Bieliūnaitė, Elena Štuopienė, Sofija Volonienė (senų pinigų ir sidabrinį grandinėlį), Michalina

Taraškaitė, Ona Povilaitytė, Jeva Arminaitė, Pranciška Kūbokaitė, Gendrūta Marijauskienė, Ona Jankauskaitė, Agota Gudaičiūtė, Teodora Narvišienė, M. Marazauskaitė, p-lė Arminaitė, Petronėlė Vaičaitienė, Cecilija Cichanavičaitė, Veronika Jokūbauskaitė, p-lė V. Lazduskaitė ir daugelis kitų kat. misijų prietelių bei rėmėjų, kurie, arba kurios, tuo tarpu norėjo pasilikti nežinomais.

Visiems pasišventusiems kat. misijų šelpėjams tarla nuoširdų ačiū.

„Žvaigždės“ Redakcijos Misijų Skyrius.

} „Žvaigždės“ Skaitytojų balsai. {

Vienas kilnus mokytojas nuo Latvijos pasienio šit ką mums rašo:

„Aš labai pamilau „Žvaigždę“ ir noriu, kad ir kitas ją taip pat pamiltų; norėčiau ją ir platinti, bet visa nelaimė, kad gyvenu tarp liuteronų, kurie labai neapkenčia mūsų katalikų tikybos. Daug kartų pagalvojau apie jų atvertimą į kat. tikėjimą, tačiau apie tai tik galiu svajoti, bet niekam nesakyti, nes kitaip jie sukiltų prieš mane ir nebeleistų vaikų mano mokyklon. Gal apie tokias misijas parašysite ką nors „Žvaigždėje“?.. Gailu darosi matant, kad jie vis dejuoja apie Dievo suradimą ir todėl Jo ieško čia pat pas kitos sektos pamokslininkus. Taip daugelis jų pereina iš vienos sektos į kitą po keletą kartų. Tikrojo Kat. Bažnyčios mokslo iki šiol jiems nieks nėra sėjęs; jeigu sėtų, gal šis tas ir suželtų, išaugtų... Siunčiu Jums keletą adresų tokių asmenų, kurie dar neskaito, bet mano nuomone galėtų išsirašyti brangią „Žvaigždę“.

Viena voli „Žvaigždės“ platintoja iš Kedainių apskrities taip pat džiaugiasi: „Šių metų visus numerius gavome. Širdingai ačiū. Tas malonus laikraštis mūsų skaitytojams labai patinka. Platinu jį kiek galiu. Nusiunčiu ir į tollmesnes parapijas pažįstamiems“.

Kita skaitytoja iš Rokiškio apskrities rašo: „Labai džiaugiuosi, kad šv. Mišios bus laikomos už „Žvaigždės“ platintojus ir skaitytojus... Kaip tik „Žvaigždė“ sužibo semiu iš jos šviesą. Ji dabar daug gražesnė...“

Kai kurie skaitytojai ir skaitytojos todėl net susyk užsisako „Žvaigždę“ dvejiems, trejiems, o kai kas net ir ketveriems metams. O šiomis dienomis viena Amerikietė nepaprastai nudžiugino mūsų Administraciją šitokiu laišku: „Žvaigždė“ man labai patinka, nes ji suteikia gražių žinių apie katalikų pasaulį, o kas dar geriau, tai kad Tėvai Jėzuitai pasižadėjo kas mėnesį laikyti šv. Mišias už visus „Žvaigždės“ skaitytojus; juo labiau, kad ir Šv. Tėvas laimina šį laikraštį. Todėl drauge su šiuo laiškučiu aš Jums pasiunčiu per paštą 20 dolerių ir prašau Tamstų siųsti man „Žvaigždę“ per 20 metų, arba kiek ten jau Tamstos galėsite laiko man ją siuntinėti... Tesušvinta „Žvaigždė“ ir kiekviename Lietuvos kampelyje!..“

Mokytoja S. C., kalpo darbšti „Žvaigždės“ rėmėja Amerikoje, mums rašo: „Nuširdžiai dėkoju už laiškutį ir pranešimą apie mano atsiųstasias prenumeratas. Kiek girdėjau visi užsisakiusieji jau gauna. Ačiu. Tikiu, toliau gausite dar daugiau skaitytojų, nes visiems labai patinka ir džiaugiasi išsirašę.“

Redakcijai atsiųstos paminėti knygos.

1. **Augustinas Arndt S. J.**, „Šv. Stanislovas Kostka S. J. Vertė V. Balsys ir V. Brizgys. Tėvų Jėzuitų leidinys. Kaunas 1927 m. 197 psl. Mūsų gyvenimas tai lyg putojanti audringa jūra. Ne viena siela čia blaškosi ir patekus į pagundų vėperus sudūžta į kietas gyvenimo uolas. Vandenyne pajūryje žmonės pasistato aukštus ir toli, toli nušviečiančius jūros švyturius, idant suklydę jūrininkai galėtų jau iš tolo matyti, kur jie turi plaukti. Ir gyvenimo jūroje Dievas pastato nemaža tokių spindinčių švyturių. Tai Kat. Bažnyčios pažiba—šventieji! Jų kilnus pavyzdys dar geriau negu tie pajūrio švyturiai mums rodo mūsų amžinojo išsigelbėjimo Uostą, kviečia ir mus artintis į amžinosios mūsų Tėvynės pakrantes. Ir šitose knygelėse yra aprašomas vienu tokių nepaprastai kilnių šventųjų šv. Stanislovas Kostka iš Jėzaus Draugijos. Tai yra tikrai Dievo pašauktas vadas kat. jaunimui. Kaip būtų malonu, jeigu šitos knygelės patektų į plačiasias mūsų kat. jaunimo eiles.

2. **Dasios Vadovybė.** Tėvų Marijonų vėnuolijos leidinys. Marijampolė, 1927 m. 30 psl. Kaina 50 cnt. Siekiantiems tobulybės keletas trumpų nurodymų: kaip naudotis dvasios vadovybe ir kaip atlikti gera išpažintis.

3. **Boleslovas Prūsas „Sargyba“.** Vertė Marija Pečkauskaitė. „Vilties“ B-vės leidinys. Šiauliai 1924 m. 187 psl. Ir ši puikų veikalą, kaip ir visus kitus „Vilties“ B-vės leidinius Šiauliuose galima gauti tik už pusę kainos. Paskaičius šias knygas, nejučiomis ateina galvon tie jausmingi mūsų dainelės žodžiai: „Vargas lapoja, vargas žaituoja, vargas vartus kilnoja“. Čia yra suteikiamas ryškus ir jausmingas Rytprūsų vaizdas; jų kova su gyvenimu, jų kilius siekliai, pastangos, nepaprastas atvirumas ir pagaliau jų širdingas prisirišimas prie Dievo ir Bažnyčios. Autorius puikiai pagavo tų žmonių širdį ir švelnia, gyva ir sklandžia kalba aprašo sunkius tų laikų nuotykius.

4. **Prof. St. Šalkauskis „Racionali Mokyklų Organizacijos sistema“.** Kaunas 1927 m. 40 psl.

„Jahrbuch der angewandten Naturwissenschaften“. 33-ster Jahrgang. Unter Mitwirkung von Fachmännern heraus gegeben von Dr. August Schlatterer. Verl. Herder, 1927 m. 401 psl. su 213 paveikslų. Kaina 12 RMk. Mes gyvename gamtos mokslu ir technikos pažangos laikais. Išstobulinti orlaiviai prasiskynę padangėje kelius ir apkeliauja visą žemės rutulį. Radio aparatai sujungia net tolimiausio ūkininko namus su plačiuoju pasauliu. Radio pagalba į keletą sekundžių jau galima siųsti paveikslus ir fotografijas net per plačiausias jūras, mareles. Žmonės atranda ir įsikinko į darbą vis naujas gamtos pajėgas. Daugelis naujų palengvinimų ir prietaisų yra mokslo žmonių išgalvota. Nesenai išrastos net priemonės, kurioms padedant galima įžvelgti ir į žemės vidų ir išaiškinti, kaip tvarkėsi žemė. Visi šitie mokslų pažangos vaisiai pačiais paskutiniaisiais laikais ir yra aiškiai aprašomi čia paminėto veikalo, kurį išleido didžiausias katalikiškų knygų leidėjas Herderis. Kiekvienas tat mokąs vokiečių kalbos, norėdamas iš patikimiausių šaltinių sužinoti apie dabartinę gamtos mokslų pa dėtį, galėtų įsigilinti į šį pavizdingai išleistą gamtos mokslų metraštį.

Geriausia aprūpinsi save ir vaikus pasidėdamas pinigų ŪKIO BANKE. Turtas penkiolika milijonų litų. Moka aukštus nuosimčius. ŪKIO BANKĄ rasi apskrities mieste.

Kilnūs Skaitytojai! Jei nori Lietuvos šeimynas įnešti daugiau krikščioniškos meilės ir šviesos, tai atsidėjęs apaštalausk, platindamas mėnesinį *Svenč. Jėzaus Širdies laikraštį „Žvaigždę“!*